

Arrest

nr. 242 209 van 14 oktober 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en J. BRAUN
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 27 november 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 oktober 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juli 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. JANSSENS *loco* advocaten D. ANDRIEN & J. BRAUN en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 januari 1969.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 12 september 2015.

Op 22 september 2015 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 28 november 2016 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot erkenning van de vluchtelingenstatus.

Op 9 november 2018 vraagt de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken om de vluchtelingenstatus van de verzoekende partij in te trekken. Deze brief luidt als volgt:

"Ik heb de eer u te verzoeken het vluchtelingenstatuut van betrokkene in te trekken op basis van artikel 49, § 2, eerste lid, tweede zin, en artikel 55/3/1, § 2, 2°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Betrokkene diende op 22/09/2015 een asielaanvraag in. Op 28/11/2016 werd betrokkene de vluchtelingenstatus toegekend. Betrokkene is op heden in het bezit van een A-kaart, geldig tot 27/11/2021.

Vanwege de luchtvaartpolitie te Düsseldorf (Duitsland) werd de DVZ in het bezit gesteld van informatie waaruit blijkt dat betrokkene op 25/09/2018 het voorwerp was van een grenscontrole, komende van Istanbul (Turkije). Betrokkene was daarbij, behalve zijn geldige Belgische verblijfstitel (A-kaart), eveneens in het bezit van zijn reisdocument voor vluchtelingen en een nationaal Iraaks paspoort. Dit nationaal Iraaks paspoort werd afgeleverd op 23/06/2015 te Dahouk (Irak). Nazicht van de in- en uitreisstempels van dit nationaal Iraaks paspoort toont aan dat betrokkene herhaaldelijk terugkeerde naar zijn land van herkomst."

Op 20 mei 2019 wordt de verzoekende partij door de gemachtigde van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud op 12 juni 2019.

Op 12 juni 2019 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS).

Op 23 oktober 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus. Dit is de bestreden beslissing en die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming verklaarde u de Iraakse nationaliteit te bezitten en een soennitische moslim van Arabische origine te zijn. U werd geboren in Samarra op 1 januari 1969. Van jongs af aan was u actief in de houthandel van uw vader. U heeft uw hele leven in de Al Zirah-wijk van de stad Samarra (provincie Salah ad-Din) gewoond. In 2005 trouwde u met I. H. H. (...), een vrouw van Koerdische origine, in Zakho (Dohuk, Iraaks Koerdistan), waarna zij bij u kwam wonen in uw ouderlijke huis in Samarra. Tussen 2007 en 2014 kregen jullie vijf dochters.

Op 26 mei 2014 werd u op weg naar jullie zaak opgepakt door de zogenaamde Maghawir-eenheden, oftewel special commandobrigades, en opgesloten in de militaire gevangenis. Op diezelfde dag werden nog een vijfhonderdtal andere soennieten in uw stad opgepakt, met de beschuldiging dat jullie verantwoordelijk waren voor de aanwezigheid van Daesh in de regio. U werd maandenlang vastgehouden in de militaire gevangenis en werd er de eerste twee maanden zwaar mishandeld. Op 12 januari 2015 verscheen u samen met een twintigtal anderen voor een rechter die jullie vrijspak. Hierna hervatte u uw werk in de houthandel van uw familie. U ondervond blijvende lichamelijke klachten onder de vorm van een zogenaamde tremor, of dwang tot beven, van het hoofd ten gevolge de mishandeling.

De milities hadden zich in tussentijd in de buurt van jullie houthandel gevestigd. Af en toe kwamen zij bij u in de winkel vragen om een of twee doodskisten voor hen te maken, wat u ook deed zonder hiervoor een vergoeding te vragen. Op 25 juli 2015 kwamen ze langs met de vraag om meteen 35 doodskisten te maken. Uw antwoordde dat u dat wel wilde doen, maar dat u niet meteen het nodige hout voor handen had en u vroeg of zij u daarbij konden helpen. Hierbij werd één van de militieleden boos en verweet hij u dat u ondankebaar was ten aanzien van de milities die jullie vanuit verre oorden in jullie streek kwamen verdedigen. Het gesprek werd wel afgesloten met de afspraak dat de militieleden ongeveer een half uur later zouden terugkomen met geld. U ging hierna zelf naar huis voor de lunchpauze. In tussentijd kwamen er opnieuw militieleden naar jullie huis en namen ze uw broer mee. Een jongen die jullie hielp in de zaak, O. (...), kwam u dit slechte nieuws melden. Hierop dook u samen met uw familie onder bij uw schoonfamilie.

De volgende dag, op 26 juli 2015, kwamen militieleden naar jullie ouderlijke huis, waar de vrouw van uw broer nog was, en vroegen ze naar u. Ze hielden daarbij een huiszoeking. Toen u dat nieuws vernam, verliet u het huis van uw schoonfamilie en zocht u onderdak bij een vriend. Op 28 juli vernam uw schoonfamilie dat uw broer dood was teruggevonden in het Algemeene Ziekenhuis van Samarra.

In Samarra en tijdens uw reis naar het noorden vreesde u controles aan checkpoints omdat uw naam O. (...) is, een typisch soennitische naam die wel eens voor problemen zou kunnen zorgen bij de sjiiitische

milities. Op 29 juli verliet u Samarra, de dag waarop - voor zover u zich kan herinneren - ook uw broer werd begraven. U kon Noord-Irak over land bereiken en verbleef hier een korte periode bij de zus van uw vrouw en haar man in Zakho. Op 5 augustus 2015 verliet u Irak. U bereikte Turkije en vanuit Turkije ging u met de boot naar Griekenland, van waaruit u verder reisde naar Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland. Op 11 september 2015 bereikte u België, waar u op 22 september een verzoek om internationale bescherming indiende.

Op 29 november 2016 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot erkenning van de vluchtelingenstatus.

Op 25 september 2018 werd u op de luchthaven van Düsseldorf, Duitsland, gecontroleerd door de grenspolitie. U was in het bezit van een Iraaks paspoort, afgeleverd te Dohouk, waaruit bleek dat u, nadat u de vluchtelingenstatus werd toegekend, nog teruggekeerde naar Irak. Op 9 november 2018 stelde de Directeur-Generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een formele vraag aan het CGVS om uw vluchtelingenstatus in te trekken.

U werd opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud op het CGVS op 12 juni 2019 om de mogelijkheid van de intrekking van uw vluchtelingenstatus te evalueren. Hoewel u niet meer weet wanneer u precies naar Irak terugkeerde, bevestigt u wel dat u in 2018, na uw erkenning als vluchteling, nog naar Irak reisde. Uit het door u voorgelegde Iraakse paspoort blijkt dat u van 16 juni 2018 tot 25 september 2018 naar Zakho, Noord-Irak, bent gereisd. U geeft hierbij aan dat u al sinds meer dan anderhalf jaar geen contact meer heeft met uw echtgenote in Irak, zij de kinderen bij de familie van uw overleden broer in Samarra achtergelaten heeft en sindsdien is verdwenen. In 2018 kreeg uw dochter Z. (...) hartproblemen en diende zij geopereerd te worden, waarna u besloot uw kinderen naar hun tante Iman, de zus van uw vrouw, in Zakho te sturen. Om uw dochter Z. (...) bij te staan bij haar operatie en om een oplossing te zoeken voor uw kinderen besloot u op 18 juni 2018 ook zelf naar Zakho te reizen. U verbleef vervolgens tot 25 september 2018 bij uw schoonzus Iman in Zakho. Bij uw aankomst in Iraaks-Koerdistan vernam u via uw schoonzus dat uw vrouw een echtscheidingsprocedure opgestart had en zij ondertussen officieel van u gescheiden is. Na de operatie van uw dochter trachtte u een oplossing te vinden voor uw kinderen en probeerde u tevergeefs om uw vrouw te zoeken. Omdat u hopeloos was besloot u uiteindelijk op 25 september 2018 naar België terug te keren. Uw kinderen bleven achter bij hun tante Iman in Zakho, waar zij tot op heden verblijven.

Verder geeft u tijdens uw persoonlijk onderhoud nog aan dat u niet naar Irak kan terugkeren daar de problemen die tot uw vertrek uit Irak hadden geleid momenteel nog steeds actueel zijn, u in Irak gezocht wordt door de milities en uw leven in Irak in gevaar is. Zo werd uw vrouw na uw vertrek uit Irak nog tweemaal gearresteerd, waarbij haar belagers naar u vroegen. U vermoedt dat uw vrouw uit angst weggelopen en van u gescheiden is. Daarnaast haalt u ook aan dat u niet naar Iraaks-Koerdistan kan gaan omdat u een Arabier bent en in Iraaks-Koerdistan iemand borg voor u zou moeten staan. Nadat de Koerden de onafhankelijkheid geëist hadden, is de relatie tussen de Koerden en de Arabieren zeer gespannen en zou het voor Arabieren heel moeilijk zijn om een lang verblijf in Koerdistan te kunnen verkrijgen.

Ter staving van uw verklaringen legde u volgende originele documenten voor: uw Iraaks paspoort en enkele medische attesten. Eveneens legt u een kopie voor van volgende documenten: een echtscheidingsakte en medische attesten betreffende uw dochter.

B. Motivering

U kreeg op 29 november 2016 het statuut van vluchteling. Er dient te worden opgemerkt dat heden uw vluchtelingenstatus moet worden ingetrokken.

Artikel 55/3/1 §2, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat het CGVS de vluchtelingenstatus intrekt ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijk gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest.

Uit de informatie terug te vinden in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt dat u, nadat u de vluchtelingenstatus op 29 november 2016, nog naar Irak bent teruggekeerd. Zo zou u van 16 juni 2018 tot 25 september 2018 naar Zakho, Noord-Irak, zijn gereisd (zie administratief dossier en CGVS

III, p. 10-12). Omwille van dit nieuw element werd u opgeroepen voor een nieuw persoonlijk onderhoud op het CGVS ten einde uw verkregen vluchtelingenstatuut te heronderzoeken. Hierbij gaf u aan enkel naar Irak te zijn teruggekeerd omwille van de medische problemen van uw dochter en uw relationele problemen met uw echtgenoot (CGVS III, p. 5-12). Na dit persoonlijk onderhoud en na analyse van de elementen in uw dossier blijkt dat uw statuut moet worden ingetrokken. Er zijn namelijk ernstige twijfels gerezen omtrent uw werkelijke verblijfplaats(en) vóór uw vertrek uit uw land.

Vooreerst dient het CGVS vast te stellen dat er geen geloof gehecht kan worden aan de motieven voor uw terugkeer naar Irak in 2018. Hoewel u tijdens uw persoonlijk onderhoud op CGVS van 12 juni 2019 beweert dat u al anderhalf jaar geen contact meer heeft met uw echtgenote, u niet weet waar zij momenteel verblijft en zij zonder uw medeweten eenzijdig van u is gescheiden (CGVS III, p. 5-6), kan er weinig geloof worden gehecht aan deze verklaringen. U geeft immers aan dat u pas te weten kwam dat uw vrouw van u was gescheiden toen u in juni 2018 naar Irak reisde, men het toen tegen u zei en ze u de echtscheidingsakte toonden. Op de door u voorgelegde echtscheidingsakte wordt echter vermeld dat uw vrouw reeds op 12 juli 2017 van u gescheiden zou zijn (CGVS III, p. 5-6). Dat u pas bij uw reis naar Irak in juni 2018, bijna een jaar na de echtscheiding, dit te weten zou komen is hoogst onwaarschijnlijk en doet ernstig twijfelen aan de waarachtigheid van de door u voorgehouden echtscheiding. Daarenboven geeft u aan dat u vermoedt dat uw vrouw van u is gescheiden omwille van uw problemen en de last/angst die zij daardoor gekend zou hebben, zo zou zij omwille van uw problemen twee keer zijn gearresteerd na uw vertrek uit Irak (CGVS III, p. 13). Zoals verder in deze beslissing nog beargumenteerd wordt, kan er echter geen enkel geloof meer gehecht worden aan de door u voorgehouden problemen die u in Irak gekend zou hebben met de Maghawir-eenheden en milities en die aanleiding gegeven hadden tot uw erkenning als vluchteling. Dat u desondanks toch aangeeft dat u vermoedt dat uw vrouw omwille van deze problemen met u gescheiden is, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw echtscheiding.

Daar er geen geloof gehecht kan worden aan uw echtscheiding, kan er evenmin geloof gehecht worden aan uw bewering dat uw vrouw uw kinderen zou hebben achtergelaten. U geeft bijgevolg geen duidelijk zicht op uw huidige familiale situatie in Irak. Nochtans beweerde u dat u net omwille van uw familiale situatie, met name uw kinderen en vrouw, in juni 2018 naar Irak diende terug te keren (CGVS III, p. 10-12). Daar u geen zicht biedt op uw huidige familiale situatie in Irak, geeft u evenmin zicht op de redenen voor uw terugkeer naar Irak. Bovenstaande vaststellingen doen sterk vermoeden dat u om andere redenen naar Irak, en meer precies Iraaks-Koerdistan, bent teruggekeerd dan hetgeen u thans voorhoudt. Gezien uw ongeloofwaardige verklaringen over de reden van uw terugkeer naar Irak biedt u geen zicht op de omstandigheden waarin u in Iraaks-Koerdistan hebt verbleven of wat u daar heeft gedaan bij uw terugkeer.

De vaststelling dat u naar Iraaks-Koerdistan terugkeerde en u geen zicht biedt op de redenen van uw terugkeer noch in welke omstandigheden u daar verbleven hebt, doet ernstige twijfels rijzen betreffende uw voorgehouden ononderbroken verblijf in Samarra, Centraal-Irak, van uw geboorte tot 29 juli 2015 (CGVS I, dd. 11 augustus 2016, p. 3-4 en 16). Dat u in 2018, minder dan twee jaar na uw erkenning als vluchteling, voor een periode van meer dan vier maanden naar Zakho, Iraaks-Koerdistan, terugkeerde en u geen zicht biedt op de omstandigheden waarin u in Iraaks-Koerdistan hebt verbleven of wat u daar heeft gedaan bij uw terugkeer, doet ernstig vermoeden dat de band die u heeft met Koerdistan groter is dan u zelf tracht voor te houden en u voor uw vertrek uit Irak ook gedurende een langere periode in Iraaks-Koerdistan verbleven hebt.

Het vermoeden dat u langere tijd in Iraaks-Koerdistan verbleven hebt voor uw vertrek uit Irak dan u aanvankelijk in het kader van uw verzoek om internationale bescherming had aangehaald, wordt verder onderbouwd door de volgende vaststelling. Naar aanleiding van de objectieve informatie waarvan het CGVS in kennis werd gesteld en waaruit blijkt dat u in 2018 voor een periode van meer dan drie maanden naar Iraaks-Koerdistan was teruggekeerd, werd een onderzoek naar de heroverweging van uw status opgestart. Waar u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming nog verklaarde dat uw Facebookpagina 'O. A. B. (...)' in het Arabisch was (CGVS I, p. 8), gaf u in het kader van het onderzoek naar de heroverweging van uw status aan dat u een Facebookpagina heeft op naam van 'O. A. Z. (...)', geschreven volgens het Latijns alfabet (CGVS III, p. 5), en werd er nog een bijkomende Facebookpagina van u teruggevonden op naam van 'O. A. Z. A. (...)', geschreven in het Arabisch. Aan de hand van deze Facebookpagina's, waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, kon er informatie teruggevonden worden die het vermoeden dat u reeds voor uw vertrek uit Irak in Iraaks-Koerdistan verbleef verder versterkt. Zo valt immers meteen op dat u tussen 2013 en 2015 een groot aantal foto's op Facebook publiceerde waarop u te zien bent in een groen en heuvelachtig

landschap, op één foto valt er zelfs sneeuw waar te nemen (!), dat geenszins lijkt op het semi-woestijnachtige en eerder vlakke landschap van Samarra. Het groene en heuvelachtige landschap van op deze foto's lijkt daarentegen veeleer op het landschap van Iraaks-Koerdistan, hetgeen bevestigd lijkt te worden door het gegeven dat er ook enkele foto's aan de Pira Delal brug van Zakho, een stad in Iraaks-Koerdistan, tussen zitten (zie kopieën van deze foto's toegevoegd aan het administratief dossier). Dat het merendeel van de foto's die u tussen 2013 en 2015 op uw Facebookpagina's publiceerde zich situeert in Iraaks-Koerdistan, doet ernstig vermoeden dat u gedurende deze periode niet in Samarra maar daarentegen wel in Iraaks-Koerdistan verbleef.

Daarenboven postte u in de periode tussen 2013 en 2015 ook verschillende berichten op uw Facebookpagina met een duidelijke Koerdische inslag en die erop wijzen dat u een grote affiniteit heeft met Iraaks-Koerdistan. Zo publiceerde u o.a. een foto van een brug met een verwijzing naar Erbil, de hoofdstad van Koerdistan; een foto met een verwijzing naar de PDK (Koerdische Democratische Partij), een politieke partij uit Iraaks-Koerdistan; een foto over een auto-ongeval in Zakho en een foto waar de rivier de kleuren van de Koerdische vlag heeft (zie kopie in het administratief dossier). Dat u dergelijke berichten, met een Koerdisch-nationalistische inslag, op uw Facebook zou posten indien u niet daadwerkelijk (en langdurig) in Iraaks-Koerdistan zou wonen is hoogst onwaarschijnlijk. Dat u deze berichten op uw Facebookpagina plaatst lijkt er wederom op te wijzen dat u reeds langere tijd in Iraaks-Koerdistan verbleef. Dat u een duidelijke band heeft met Koerdistan wordt bovendien verder geïllustreerd door het gegeven dat uw huwelijksakte opgesteld werd in Zakho en uw kinderen alle vier in Zakho geboren zijn (CGVS I, p. 4-5).

Voorts dient de aandacht ook nog gevestigd te worden op uw vriendennetwerk op Facebook. Als er gekeken wordt naar uw vriendennetwerk op Facebook en naar de personen die uw foto's leuk vinden, valt immers onmiddellijk op dat een groot deel van uw vrienden op Facebook bij hun publieke plaatsbepaling, in hun gebruikersnaam of in hun profielfoto aangeven afkomstig te zijn uit Iraaks-Koerdistan, en dan voornamelijk uit Zakho (zie kopie toegevoegd aan het administratief dossier). Dat uw vriendennetwerk op Facebook voornamelijk bestaat uit personen die afkomstig zijn uit Iraaks-Koerdistan is bijzonder opvallend en versterkt andermaal het vermoeden dat u Samarra reeds eerder verlaten had en u reeds langere tijd in Iraaks-Koerdistan verbleven hebt.

Hoewel u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS beweerde dat u minstens elke maand met uw vrouw en kinderen gedurende een week naar Koerdistan reisde, doet deze bewering geen afbreuk aan bovenstaande vaststelling (CGVS III, p. 15). In de periode na de komst van IS, in 2014 en 2015, was de situatie op de weg tussen Samarra en Koerdistan en in de provincie Salah Ad-Din immers zeer onveilig geworden, zo geeft u zelf ook aan dat de weg tussen Samarra en Zakho zeer gevaarlijk was (zie CGVS II, p. 11 en 13, CGVS III, p. 9 en 15 en landeninformatie toegevoegd aan het administratief dossier). In dat opzicht is het dan ook bijzonder onwaarschijnlijk dat u in die periode nog regelmatig naar Koerdistan zou reizen en de veiligheid van u en uw familie zou riskeren tijdens deze urenlange tocht. Dat u desalniettemin in de periode na de opkomst van IS, in casu na juni 2014, nog verschillende foto's van uzelf in Koerdistan, waaronder in Zakho, op uw Facebookpagina publiceerde, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw recente herkomst uit Samarra en doet andermaal vermoeden dat u gedurende deze periode gewoon in Iraaks-Koerdistan verbleef.

In het kader van het onderzoek naar de heroverweging van uw vluchtelingenstatus legt u ook uw origineel Iraaks paspoort voor, een paspoort dat u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming in 2016 niet had voorgelegd. De informatie teruggevonden in dit paspoort versterkt het vermoeden dat u, vóór uw vertrek uit Irak, langere tijd in Iraaks-Koerdistan verbleven hebt en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van de aanvankelijk door u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming opgegeven verblijfplaatsen, in casu Samarra (Centraal-Irak). In het kader van uw verzoek om internationale bescherming beweerde u immers dat u Samarra op 29 juli 2015 verlaten had, u dezelfde dag naar uw schoonzus - de zus van uw vrouw - in Zakho was gevlucht en u daar enkele dagen heeft verbleven alvorens Irak op 5 augustus 2015 te verlaten (CGVS I, p. 12-13 en 16 en CGVS II, p. 11). In dat opzicht is het echter hoogst bevreemdend dat uw Iraaks paspoort reeds op 23 juni 2015 afgeleverd werd te Dohouk, Iraaks-Koerdistan (zie kopie paspoort in het administratief dossier). Hiermee geconfronteerd beweert dat u het in Dohouk bekomen had omdat u gezocht werd door de milities en u het hierdoor niet bij departementen in andere regio's van Irak kon aanvragen. Vervolgens geeft u aan dat u hierna ongeveer één à anderhalve maand bij uw schoonbroer, de man van uw vrouw haar zus, in Zakho verbleef alvorens Irak te verlaten en u in deze periode niet meer naar Samarra durfde terug te keren omdat u gezocht werd (CGVS III, p. 9). Geconfronteerd met bovenstaande tegenstrijdigheid beweert u in eerste instantie dat u zeker bent dat u niet meer teruggekeerd bent naar Samarra en bij uw

vorig persoonlijk onderhoud misschien bedoelde dat u zeven dagen in Erbil verbleef alvorens naar Zakho te vertrekken om enkele vragen later plots aan te halen dat u misschien toch nog was teruggekeerd naar Samarra (CGVS III, p. 9 en 14).

Bij de opmerkingen op uw persoonlijk onderhoud van 12 juni 2019, die bij monde van de vzw 'Point d'Appui' in uw naam werden opgestuurd aan het CGVS, wordt dan weer gesteld dat de datum van afgifte 23 juni 2015 betreft en deze datum verschilt van de datum van aanvraag, hetgeen bijgevolg niet betekent dat u op 23 juni 2015 uw paspoort zou zijn gaan afhalen in Dohouk. Tegenstrijdig met de verklaringen die u tijdens uw persoonlijk onderhoud van 12 juni 2019 had afgelegd, wordt in deze opmerkingen aangehaald dat u dit paspoort reeds eerder, en voor uw specifieke problemen met de milities, aangevraagd had toen u op bezoek was bij uw schoonfamilie in Zakho en u vervolgens teruggekeerd zou zijn naar Samarra, waar u van 25 tot 28 juli 2015 problemen kende. Nadien zou u naar Zakho gevlucht zijn, waarna u begin augustus 2015 uw paspoort in Dohuk ging ophalen (zie opmerkingen notities persoonlijk onderhoud in het administratief dossier). Bovenstaande uitleg kan geenszins overtuigen. Vooreerst spreken deze opmerkingen uw eerdere verklaringen volledig tegen. Daarnaast is volstrekt onlogisch dat u in Koerdistan, en niet in Samarra, een paspoort zou aanvragen indien u op dat moment geen problemen kende in Samarra. Voorts is het hoogst onwaarschijnlijk dat u in 2015 op bezoek zou gaan bij uw schoonfamilie in Zakho, zo geeft u zelf ook aan dat de weg tussen Samarra en Zakho zeer gevaarlijk was (zie CGVS II, p. 11 en 13, CGVS III, p. 9 en 15). Dat u dergelijke tegenstrijdige verklaringen aflegt en u uw verklaringen meermaals dient aan te passen om a posteriori tot een coherent verhaal te komen doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over hoe u uw paspoort heeft bekomen. Dat u dit paspoort reeds voor 23 juni 2015 in Dohouk aangevraagd had, terwijl u beweerde dat u tot 29 juli 2015 in Samarra verbleef, en u er niet in slaagt om geloofwaardige verklaringen af te leggen over hoe u dit paspoort heeft bekomen, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw voorgehouden verblijf in Samarra tot 29 juli 2015 en versterkt andermaal het al ernstige vermoeden dat u reeds voordien in Iraaks-Koerdistan verbleef.

Bovenstaande bevindingen in acht genomen dient het CGVS te concluderen dat er geen geloof meer gehecht kan worden aan uw beweerde verblijf in Samarra, provincie Salah ad-Din (Centraal-Irak), tot 29 juli 2015, en er daarentegen sterke vermoedens zijn dat u reeds voor mei 2014 in de Koerdische Autonome Regio (KAR), en dan met name in de stad Zakho, verbleef.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming haalde u aan dat u op 26 mei 2014 in Samarra aangehouden werd door de Maghawir-eenheden en u vervolgens tot aan uw vrijlating op 12 januari 2015 in de militaire gevangenis werd vastgehouden. Vanaf 26 juli 2015 zou u daarenboven in Samarra ook problemen gekend hebben milities ten gevolge een bestelling doodskisten (CGVS I, p. 12-17 en CGVS II, p. 4-13). Daar er geen geloof meer gehecht kan worden aan uw verblijf in Samarra na mei 2014, kan er evenmin nog geloof gehecht worden aan de door u aangehaalde problemen die in Samarra plaatsgevonden zouden hebben.

Gelet op deze vaststellingen blijkt dat u de vluchtelingenstatus destijds werd toegekend op grond van door u verkeerd weergegeven, achtergehouden en valse verklaringen die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van uw vluchtelingenstatus, zijnde uw herkomst, verblijfplaatsen en asielmotieven. Bovenstaande vaststellingen tonen aan dat u bewust getracht heeft om de Belgische asielinstanties te misleiden door bepaalde informatie achter te houden en door bedrieglijke verklaringen af te leggen. Hierdoor is de geloofwaardigheid van uw verklaringen, waarop het CGVS zich baseerde voor het toekennen van de vluchtelingenstatus, op fundamentele wijze ondermijnd.

De gedane vaststellingen in verband met uw werkelijke verblijfplaats(en) in Irak en asielrelaas zijn constitutieve elementen van uw verzoek om internationale bescherming. Bijgevolg kan terecht worden besloten tot de intrekking van uw vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 55/3/1 §2, 2° van de Vreemdelingenwet aangezien u de vluchtelingenstatus kreeg op grond van verkeerd weergegeven en valse verklaringen die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van uw subsidiaire beschermingsstatus.

U haalt verder nog aan dat u momenteel niet naar Irak kan terugkeren en u uw vluchtelingenstatus dient te behouden omdat u in Irak nog steeds gezocht wordt door de milities. In dit verband verwijst u naar de asielmotieven die u reeds in het kader van uw verzoek om internationale bescherming uiteen had gezet (CGVS III, p. 8 en 13-15). Zoals hierboven reeds beargumenteerd werd kan er echter niet het minste geloof gehecht worden aan de door u aangehaalde problemen in Irak. Het gegeven dat u nu naar aanleiding van een evaluatie van uw vluchtelingenstatus verklaringen aanhaalt die volledig in het

verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich ook niet van die aard om afbreuk te doen aan de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Bijkomend geeft u nog aan dat u niet naar Koerdistan zou kunnen terugkeren omdat u een Arabier bent, het voor Arabieren heel moeilijk is om in Koerdistan te verblijven, u een borgpersoon nodig zou hebben en het enkel mogelijk is om daar voor een korte periode te verblijven (CGVS II, p. 11-12 en CGVS III, 12-13). Dat u desalniettemin op 16 juni 2018 Koerdistan met uw Iraaks paspoort kon binnenreizen en u daar klaarblijkelijk zonder problemen tot 25 september 2018, gedurende een periode van drie maanden, kon verblijven (zie kopie paspoort in het administratief dossier en CGVS III, p. 10-12), relateert in ernstige mate uw bewering dat het voor u moeilijk zou zijn om naar Koerdistan terug te keren. Daarenboven lijkt uw langdurige terugkeer naar Koerdistan er op te wijzen dat u een band heeft met de regio en u er ook duurzaam kan verblijven.

Voorts dienen de door u voorgelegde documenten nog besproken te worden. Wat betreft uw echtscheidingsakte en de medische attesten betreffende uw dochter, dient te worden opgemerkt dat het hier enkel kopieën, én geen originele stukken, betreft, waardoor de authenticiteit en herkomst van deze documenten niet kan worden nagegaan. Dergelijke documenten kunnen door om het even wie, waar en wanneer zijn opgemaakt. Volledigheidshalve dient hier nog aan toegevoegd te worden dat in Irak op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Irak als daarbuiten, aangekocht kunnen worden (zie Landeninformatie "COI Focus Irak: corruptie en documentenfraude"). De bewijswaarde van dergelijke documenten is hoe dan ook zeer gering.

Tot slot dient de aandacht nog gevestigd te worden op de door u aangehaalde medische problemen en de door u voorgelegde medische attesten. Vooreerst dient hierbij opgemerkt te worden dat deze attesten geenszins de door u aangehaalde problemen in Irak, met name uw problemen met de Maghawir-eenheden en milities, kunnen staven. Dergelijke attesten vormen immers geenszins een sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de vastgestelde letsels werden opgelopen. Een arts doet immers vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de opgelopen letsels. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de letsels waren opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de gezegden van de patiënt. Gelet op bovenstaande bevindingen kan er echter geen enkel geloof gehecht worden aan de door u aangehaalde problemen in Irak, bijgevolg kan evenmin gevolgd worden dat uw medische problemen hier een gevolg van zouden zijn.

Nog daargelaten dat een medisch rapport geen sluitend bewijs is voor de oorzaak van de vastgestelde letsels of psychische aandoeningen, blijkt uit de neergelegde medische rapporten hoe dan ook niet dat u bij de asielinstanties niet in staat geweest zou zijn om een persoonlijk onderhoud af te leggen en in dit kader volwaardige verklaringen af te leggen. Daarenboven maakten noch u noch uw advocaat enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud op het CGVS. Uit het persoonlijk onderhoud op het CGVS bleek dat u over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikte om uw verklaringen op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. U bleek in staat het gesprek te volgen, u begreep de inhoud van de vragen en de vragen werden herhaald en/ of anders omschreven wanneer dit nodig was. Niets wijst er aldus op dat uw toestand tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dermate verstoord was dat het een serene en objectieve behandeling van uw dossier onmogelijk heeft gemaakt.

Daarenboven wijst niets er op dat u omwille van uw medische/psychische niet naar Irak zou kunnen terugkeren. In dit verband dient er immers gewezen te worden op het gegeven dat u ondanks uw medische/psychische naar Irak kon terugkeren en u daar gedurende een periode van meer dan drie maanden zonder noemenswaardige problemen kon verblijven.

Zoals hierboven reeds beargumenteerd werd, dient het CGVS vast te stellen dat u vóór uw vertrek uit Irak in 2015 reeds gedurende een langere periode in de Koerdische Autonome Regio (KAR) heeft verbleven. Daarenboven bent u in 2018 gedurende een periode van meer dan drie maanden naar Zakho, KAR, teruggekeerd. Omwille van deze redenen dient dan ook onderzocht te worden of u in de KAR een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Er zijn echter geen indicaties dat u in de Koerdische Autonome Regio (KAR) een reëel risico op ernstige schade loopt. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld in Irak regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Dohuk te worden beoordeeld.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit en efficiënt optredende veiligheidsdiensten. .

Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum dat op 25 september 2017 plaatsvond, brak de KRG en de Koerdische bevolking zuur op. Het Iraakse leger en PMU verdreven als reactie hierop de Koerdische troepen uit Kirkuk en grote delen van de betwiste gebieden onder Koerdische controle waardoor de KRG een groot deel van zijn olieinkomsten verloor. Na het Koerdische onafhankelijkheidsreferendum kampt de regio met een zware politieke crisis en machtsstrijd tussen de Koerdische partijen, alsook een diepe economische crisis. De aanhoudende spanningen met de centraal-Iraakse regering omtrent de verdeling van de olie-export en de inkomstenverdeling hiervan, alsook de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden zet de relaties tussen de KRG en de Centraal-Iraakse regering op scherp, maar heeft tot op heden weinig impact op de veiligheidssituatie in de KAR.

Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIL af. Het door ISIL uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIL verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied. ISIL maakt hierbij gebruik van guerrillatactieken en voert vanuit afgelegen rurale gebieden kleinschalige, doelgerichte aanvallen uit, waarbij zowel leden van het ISF, pro-regeringsgezinde gewapende groeperingen en burgers gevisieerd worden. Het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak. In de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vonden de voorbije vijf jaar drie grootschalige aanslagen plaats in de KAR, met name in september 2013, in november 2014 en in april 2015. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen viel een beperkt aantal burgerdoden. Sinds 2016 vonden er geen terroristische aanslagen plaats waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen.

Daarnaast vonden in de KAR een aantal geïsoleerde en kleinschalige aanvallen van IS plaats. Hierbij vallen weinig tot geen burgerslachtoffers. Niettegenstaande de KAR relatief gespaard blijft van ISIL-activiteiten, geniet ISIL steun in het gebied rond het Halabja-gebergte, en is het erin geslaagd zijn draagvlak en invloed uit te breiden tot voorbij het Halabja-gebergte, mede door lokale Koerdische strijders te rekruteren. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Koerdische autoriteiten sinds januari 2018 meerdere vermeende ISIL-cellen hebben opgerold, voornamelijk in de provincie Suleymaniah. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Koerdische veiligheidsdiensten om dergelijk geweld te voorkomen.

Het gros van het aantal slachtoffers dat de afgelopen jaren geregistreerd werd in de KAR is geconcentreerd in het gebied aan de grens met Iran en Turkije, dit ingevolge het conflict tussen de PKK en het Turkse leger. Sinds er op 25 juli 2015 een einde kwam aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK, voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter ook naburige Koerdische dorpen getroffen. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt. In december 2017 begon het Turkse leger ook grondoffensieven uit te voeren op Iraaks grondgebied, waardoor de aanwezigheid van Turkse militairen in de rurale gebieden in Dohuk en Erbil toenam. Aan deze grondoffensieven kwam een einde nadat de Iraakse premier in september 2018 aan de federale grensautoriteiten de opdracht gaf de bewaking van de grens met Turkije te versterken.

Sinds een viertal jaar voert Iran, in de strijd tegen Koerdische rebellen, opnieuw sporadisch aanvallen uit op de Noord-Iraakse, meer bepaald op KDPI-doelwitten. De aanval in september 2018, waarbij Iran het

hoofdkwartier van de KDPI viseerde, was de eerste Iraanse aanval waarbij er burgerslachtoffers te betreuren vielen.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat de Koerdische Autonome Regio niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie (zie EASO COI Report: Iraq - Internal mobility van 5 februari 2019, https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_internal_mobility.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Irak, naast Baghdad International Airport immers over luchthavens beschikt in Basra, Najaf, Erbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Sinds eind maart 2018 zijn terug rechtstreeks vluchten uit het buitenland, inclusief Europese steden, naar de KAR operationeel. Verschillende internationale luchtvaartmaatschappijen lasten de Koerdische luchthavens opnieuw in hun vluchtschema's in. De Turkse nationale vliegtuigmaatschappij Turkish Airlines besliste omwille van politieke redenen alleen nog op Erbil en niet meer op Suleimaniya te vliegen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Dohuk in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Dohuk een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Zakho, provincie Dohuk. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Dat u in Zakho, provincie Dohuk, geen verhoogd risico loopt blijkt bovendien ook uit het gegeven dat u in 2018 vrijwillig naar Zakho besloot te reizen en u daar gedurende een periode van drie maanden zonder problemen kon verblijven.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/3/1 §2, 2° van de Vreemdelingenwet wordt uw vluchtelingenstatus ingetrokken.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/7, 49 en 55/3/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), van de zorgvuldigheidsplicht en van de evenredigheidsbeginsel.

- Het verzoekschrift

In een eerste middelonderdeel betoogt de verzoekende partij dat zij documenten neergelegd heeft waaruit haar echtscheiding en de medische problemen van haar dochter blijken. Uit de echtscheidingsakte blijkt dat haar echtgenote deze scheiding alleen had kunnen vragen door de verdwijning van de verzoekende partij in te roepen, wat in overeenstemming is met de Iraakse wet. De verzoekende partij stelt dat de motieven van de verwerende partij dat het kopieën betreffen stereotiep is en in elke negatieve beslissing wordt vermeld. In dit verband verwijst de verzoekende partij naar het arrest RvV 30 november 2018, nr. 213 279.

Het tweede middelonderdeel heeft betrekking op de verblijfplaats van de verzoekende partij voorafgaand aan haar vertrek uit Irak. De verzoekende partij vervolgt dat de twee Facebookprofielen die in de bestreden beslissing vermeld worden niet door de verzoekende partij zelf gebruikt worden, maar door haar echtgenote en hun dochter. De verzoekende partij stelt dat dit de reden is waarom ze dit

account niet tijdens haar oorspronkelijke procedure vermeld heeft. Om deze verklaring te onderbouwen brengt de verzoekende partij een publicatie bij van een tekening die haar dochter op een van de Facebookprofielen heeft gepubliceerd. Voorts stelt de verzoekende partij dat de foto's waarnaar in de bestreden beslissing verwezen wordt tijdens de familietijd in Koerdistan voor 2013 genomen. De verzoekende partij betwist dat deze foto's dateren van de periode 2013-2015 zoals in de bestreden beslissing betoogd wordt. De verzoekende partij verklaart dat zij vóór 2013 regelmatig met haar gezin naar Koerdistan ging. In 2014 en 2015 was dit niet meer mogelijk omdat de weg tussen Samarra en Koerdistan zeer onveilig was geworden, zoals de verwerende partij in de bestreden beslissing ook motiveert. Het feit dat er tussen 2013 en 2015 regelmatig souvenirfoto's werden gepubliceerd, betekent niet dat zij tijdens deze periode in deze regio verbleef. Om haar verklaringen te bewijzen, verwijst de verzoekende partij naar foto's van zichzelf die in 2016 werden gepubliceerd. De verzoekende partij benadrukt dat zij toen al in België was.

De verzoekende partij betwist dat uit het gegeven dat er verschillende berichten met 'een duidelijke Koerdische inslag' tussen 2013 en 2015 werden gepubliceerd, betekent dat zij in Koerdistan woonde wanneer zij Irak ontvlucht is. De verzoekende partij stelt dat het gewoon artikelen over de actualiteit zijn die door haar ex-vrouw werden gepubliceerd. Haar ex-vrouw had een speciale band met Koerdistan, omdat ze Koerdisch is en vroeger in Koerdistan woonde. De verzoekende partij verwijst hiervoor naar de verklaringen die zij afgelegd heeft tijdens haar eerste gehoor op het CGVS.

Waar de verwerende partij stelt dat een groot deel van verzoekers vrienden op Facebook afkomstig zijn uit Iraaks-Koerdistan (voornamelijk uit Zakho), wijst de verzoekende partij erop dat zij in totaal met meer dan 1700 Facebookprofielen bevriend is. Deze personen komen niet alleen uit Koerdistan. Andere zijn ook Koerden uit Samarra (stuk 6) of komen uit andere delen van de wereld. Het feit dat sommige van zijn Facebookvrienden naar Koerdistan komen, is dus op zich geen bewijs. Vervolgens verwijst de verzoekende partij naar een arrest van de Raad, namelijk RvV 25 januari 2013, nr. 95 844.

De verzoekende partij betoogt dat haar kinderen in Koerdistan zijn geboren omdat haar schoonzus er dokter is en omdat de gezondheidszorg in deze regio beter was. In dit verband vergelijkt de verzoekende partij haar verklaringen tijdens het oorspronkelijk persoonlijk onderhoud en het onderhoud dat afgenomen werd naar aanleiding van de huidige bestreden beslissing.

Vervolgens stelt de verzoekende partij dat zij haar paspoort nog niet terugkregen had toen zij haar verzoek om internationale bescherming indiende. Daarom heeft zij destijds haar paspoort niet voorgelegd. Voorts argumenteert de verzoekende partij dat: *"Het CGVS merkt ook op dat Meneer [A.] zijn paspoort op 23 juni 2015 in Dohuk (Koerdistan) heeft verkregen, en dat hij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over de duur van zijn (korte verblijf) in Koerdistan alvorens Irak te ontvluchten.*

Op dat moment werden paspoorten afgegeven in sjiitische gebieden in de regio van herkomst van Meneer [A.]. De meeste gemeenten in de buurt van Tikrit waren ook gesloten vanwege Daesh Als soennitische Arabier was het voor hem te gevaarlijk om erheen te gaan om een paspoort te halen. Daarom heeft hij zijn paspoort in Koerdistan aangevraagd

Op het paspoort van Meneer [A.] staat als 'date of issue' inderdaad 23 juni 2015 geschreven. Dit betekent dat de autoriteiten in Dohuk het paspoort op 23 juni 2015 gemaakt hebben maar dat betekent met dat verzoeker zijn paspoort op die datum zelf in persoon kwam ophalen. Deze functionering wordt bevestigd door het email verkeer tussen VZW Point d'appui en de stad van Luik. Nergens op basis van het paspoort kan dus geconcludeerd worden dat verzoeker zelf aanwezig was op 23 juni 2015 in Dohuk. Meneer [A.] bevestigt bijgevolg dat hij de vraag om een paspoort te verkrijgen indiende alvorens hij de specifieke problemen met de bestelling van doodskisten door de milities kreeg en de specifieke problemen die hierop volgden. Verzoeker herinnert zich de preciese datum met van de aanvraag van zijn paspoort. Hij was dus tot Dohuk gegaan toen hij bij zijn schoonfamilie op bezoek was in Zakho. Hij was dan teruggekeerd naar Samarra waar later de andere persoonlijke problemen begonnen waren. Meneer [A.] bevestigt dat hij reeds in 2014 zware problemen gekend heeft met de Maghawir-eenheden. Hij werd lange tijd vastgehouden door die eenheden en eenieder die met hen problemen gekend heeft, bleef voor zijn leven vrezen. Het paspoort van Meneer [A.] was al klaar alvorens de nieuwe problemen met de milities tengevolge van de bestelling van de doodskisten begonnen. Onmiddellijk nadat hij de problemen gekend had van 25 tot 28 juli 2015, vluchtte verzoeker uit Samarra naar Zakho, ging hij rond begin augustus 2015 zijn paspoort afhalen in Dohuk en rond 5 augustus 2015 vluchtte hij naar Turkije. Hij keerde dus niet meer terug naar Samarra nadat hij het paspoort in handen had. De weg van Samarra naar Koerdistan was gevaarlijk, maar Meneer [A.] had geen andere keuze dan erheen te gaan als hij zijn huid wilde redden."

In het volgend onderdeel van haar middel wijst de verzoekende partij erop dat aan zeven verschillende ziekten lijdt waaronder ernstige hartproblemen ernstige neurologische problemen, maar ook chronische lichaamstrilling in verband met stress en een angst-depressief syndroom. De verzoekende partij verklaart dat zij in oktober 2019 een hartaanval had. De verzoekende partij haalt vervolgens aan dat: *“Meneer [A.] wordt momenteel cardiologisch en neurologisch gevolgd, en zal binnenkort door een psychiater gevolgd worden (medische verslagen van 28 en 30 oktober 2019 - stukken 17 en 18). Hij heeft onlangs een dossier bij de FOD Handicap “Vierge Noire” ingediend (medisch verslag van 25 oktober 2019 - stuk 19). Hij neemt ook veel medicijnen (Artane Temesta, Bio-Biloba, Lormetazepam, Bronchosedal Dextromethorpan, D-Cure, Rivotril) (medisch verslag van 10 oktober 2019-stuk 20). Uit een medisch rapport van 30 oktober 2019 (stuk 18) blijkt dat Meneer [A.] niet in staat is om gevaarlijke situaties te voorzien en te vermijden. Hij wordt geconfronteerd met een groot probleem als het gaat om het waarborgen van zijn hygiëne en het aankleden alleen, maar ook met een matige moeilijkheid bij het bereiden en absorberen van zijn voedsel en bij het communiceren en hebben van sociale contacten.*

Volgens het CGVS, “Uit het persoonlijk onderhoud op het CGVS bleek dat u over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikte om uw verklaringen op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. U bleek in staat het gesprek te volgen, u begreep de inhoud van de vragen en de vragen werden herhaald en/of anders omschreven wanneer dit nodig was. Niets wijst er aldus op dat uw toestand tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dermate verstoord was dat het een serene en objectieve behandeling van uw dossier onmogelijk heeft gemaakt” (bestreden beslissing, p. 5)

Het CGVS kan echter de adviezen van de dokters van Meneer [A.] niet in twijfel trekken en moest ten minste in het kader van de analyse van zijn verklaringen rekening houden met zijn gezondheidstoestand.” Hierna citeert de verzoekende partij uit arresten van de Raad, namelijk RvV 27 mei 2008, nr. 11.831 en RvV 28 mei 2013, nr. 103.611. Hierop concludeert de verzoekende partij dat *“In het licht van al deze elementen moet het als bewijs worden beschouwd dat Meneer [A.] nog steeds in Samarra heeft gewoond tot enkele dagen voor zijn vertrek uit Irak. Het CGVS had verzoeker in 2016 al veel vragen gesteld om na te gaan waar hij vlak voor zijn vlucht naar het buitenland woonde. Meneer [A.] heeft alle vragen beantwoord (CGVS I. pp 6-7 CGVS II, pp. 13-14). Ook heeft hij tijdens de twee lange persoonlijke onderhouds in 2016 de problemen in Irak uitvoerig toegelicht. Daarom is zijn toespraak geloofwaardig en mag zijn vluchtelingenstatus niet worden ingetrokken.”*

Het derde middelonderdeel heeft betrekking op de terugkeer van de verzoekende partij naar Irak. Vooreerst citeert de verzoekende partij artikel 1, C van het Vluchtelingenverdrag, en citeert zij uit The Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees van de UNHCR. Hierna betoogt de verzoekende partij dat: *“Enerzijds heeft Meneer [A.] geen nieuw paspoort aangevraagd of gevraagd om zijn oude paspoort te verlengen alvorens naar Irak te reizen. Anderzijds betwist Meneer [A.] niet dat hij in 2018 naar Irak is gegaan om zijn dochter, die hartproblemen heeft, te helpen. Hij was voorzichtig om niet terug te keren naar zijn regio van herkomst en nam geen enkel risico om benaderd of erkend te worden door zijn vervolgers. Bovendien was hij met van plan zich permanent in Irak te vestigen.*

Hij bleef gewoon de tijd om te proberen een oplossing te vinden voor zijn kinderen. Meneer [A.] heeft zich dus niet beroepen op de bescherming van zijn autoriteiten. Er is dus geen enkele reden voor intrekking van toepassing.”

In ondergeschikte orde vraagt de verzoekende partij dat haar de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt toegekend. De verzoekende partij stelt dat uit beschikbare informatie blijkt dat zij een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet in geval van terugkeer naar haar land van herkomst.

De verzoekende partij beklemtoont dat zij afkomstig is uit Samarra. Volgens de verzoekende partij heeft de verwerende partij op impliciete wijze een negatieve beoordeling gemaakt van de veiligheidssituatie in deze regio door te stellen dat de verzoekende partij zich in de provincie Dohuk kan vestigen. De verzoekende partij verwijst naar artikel 48/5, §3 en naar arresten van de Raad omtrent de toepassing van voormeld artikel, namelijk RvV 19 februari 2019, nr. 217.095, RvV 13 juni 2019, nr. 222.612, RvV 16 april 2019, nr. 219.904, RvV 27 februari 2019, nr. 217.609. Ten eerste stelt de verzoekende partij dat zij een zeer kwetsbare persoon is. Uit een medisch rapport van 30 oktober 2019 blijkt dat zij niet in staat is om gevaarlijke situaties te voorzien en te vermijden. De verzoekende partij betoogt dat nu zij gescheiden is, zij geen familie meer heeft in Koerdistan. De verzoekende partij stelt dat: *“Alleen de zus van haar ex-vrouw (en haar echtgenoot) wonen in die regio. Ze werken beiden als dokter voor het ziekenhuis van Zakho maar moeten vaak op andere plaatsen ook werken. Meneer A. (...) had een bedrijf*

waar andere mensen ook werkachtig waren, kon hij zich veroorloven om af en toe naar Zakho te reizen. Het is net omdat de schoonzus en broer van Meneer A. (...) dokters in Zakho zijn dat de kinderen daar geboren zijn.

Maar Meneer A. (...) maakt geen enkele kans om zich duurzaam te kunnen vestigen in Zakho. Dohuk. Zelfs zijn dochters werden onlangs weggebracht van bij de schoonzus en schoonbroer van Meneer A. (...) in Zakho. Verzoeker vernam het via Zaman, de zoon van Hikmet, de vermoorde broer van Meneer A. (...). Het Koerdisch koppel zei dat ze als dokters al te veel werk hebben en de vijf dochters niet bijkomstig kunnen verzorgen. Momenteel verblijven de kinderen van Meneer A. (...) weer in Samarra, bij Zaman de zoon van Hikmet (de vermoorde broer). Bij een terugkeer naar Koerdistan kan Meneer A. (...) dus niet rekenen op de hulp van wie dan ook. Het is waar dat de heer A. (...) in 2018 drie maanden in Irak is gebleven. Als hij nu echter terugkeert naar Irak, kan hij in Koerdistan op niemand meer rekenen."

Vervolgens stelt de verzoekende partij dat zij zich als soennitische Arabier niet in Koerdistan kan vestigen. De verzoekende partij citeert hiervoor uit Iraq: Country of Origin Information on Access and Residency Requirements in Iraq (Update I) - Ability of Persons Originating from Formerly ISIS-Held or Conflict-Affected Areas to Legally Access and Remain in Proposed Areas of Relocation", november 2019, EASO Country of Origin Information Report: Iraq - Internal mobility, februari 2019, p. 43 en UNHCR. "UNHCR Position on Returns to Iraq". 14 november 2016. De verzoekende partij meent dat deze informatie haar verklaringen bevestigt wanneer zij uitlegt dat zij op lange termijn niet in Koerdistan zal kunnen blijven en dat zij niet goed zal worden behandeld vanwege haar etnische afkomst. In 2018 keerde zij tijdelijk terug naar Koerdistan en ging het land binnen als Europese reiziger, wat fundamenteel anders is. De verzoekende partij concludeert dat rekening houdend met al deze elementen zij niet in staat is om zich permanent in Koerdistan te vestigen. Deze elementen zullen op zijn minst het risico om het slachtoffer te worden van ernstige schade waarschijnlijk verhogen.

Tot slot gaat de verzoekende partij in op de algemene veiligheidssituatie in de provincie Dohuk. De verzoekende partij betoogt dat: *"Enerzijds bevat het administratief dossier geen recente documentatie over de Koerdische Autonome Regio. Anderzijds hoewel de veiligheidssituatie in Koerdistan stabiel is dan in andere Iraakse regio's, blijft de risico's op terroristische aanslagen zeer groot. In het geval van een aanval zal Meneer A. (...) volledig hulpeloos zijn, vooral vanwege zijn gezondheidsproblemen: The security situation in the KRI remains relatively stable, although the risk of ISIS attacks persists. However, security forces are vigilant in light of the reported presence of homegrown sleeper cells of ISIS and other armed groups, as well as ISIS operations in neighbouring Kirkuk and Diyala Governorates. ISIS remnants are also reported to operate along the Iraqi-Iranian border, from where they have staged attacks in Iran. Discontent over corruption and worsening economic conditions, particularly the delays in payment of and cuts to salaries of state employees, are reported to have resulted in popular protests in Erbil and Sulaymaniyah in late 2017 and in March 2018. Some protests reportedly turned violent, and human rights organizations expressed concern over the treatment of protestors and journalists covering the protests. Turkish airstrikes against alleged Kurdistan Workers Party (PKK) positions in parts of the KRI are reported to regularly cause casualties among fighters and civilians as well as damage to properties", (p.22) (UNHCR, "International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq", mei 2019 (beschikbaar op: https://www.refworld.org/country/..UNHCR_IRQ_5cc9b20c4,0.html) (stuk 10)."* Voorts citeert de verzoekende partij ook uit OSAC, "Iraq 2019 Crime & Safety Report: Erbil", 3 januari 2019; COI Focus van 14 maart 2018 over KAR, p.13; EASO, "COI Report - Iraq security situation March 2019, p 155; Gov.UK, "Iraq – Safety and security". Ook gaat de verzoekende partij in op de Turkse luchtaanvallen in Noord-Irak zoals geschreven in de COI Focus, die door haar bijgebracht wordt. In dit verband verwijst de verzoekende partij ook naar HRW, Turkey/Iraq: Strikes May Break Laws of War 19 September 2018. Hierna concludeert de verzoekende partij dat: *"Deze informatie toont aan dat verzoeker helemaal geen garantie zal hebben, in geval van terugkeer, dat er geen reëel risico bestaat van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg in tegenstelling met de beslissing van de verwerende partij is een terugkeer voor de verzoeker helemaal niet mogelijk omdat de noordelijke provincie Dohuk (KAR) niet veilig voor de burger zijn. Een complete en grondige lezing van de verschillende informaties aangaande de situatie in deze regio, zou Uw Raad erkent op zijn minst dat de bestreden beslissing de risico's die verzoeker loopt in het geval van een terugkeer in Irak, niet voldoende analyseert werden.*

Daarop is het belangrijk te benadrukken dat overeenkomstig artikel 3 EVRM, mag niemand worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. De beslissing die de verwijdering van een vreemdeling betreft kan leiden tot een situatie vallend onder de toepassing van dit artikel, als er ernstige redenen bestaan om te vrezen dat na zijn verwijdering, de

vreemdeling zal bedreigd worden van folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen

Er werd door het Europese Hof voor de Rechten van Mensen beoordeeld dat : « Compte tenu de l'importance qu'elle attache à l'article 3 et de la nature irréversible du dommage susceptible d'être causé en cas de réalisation du risque de mauvais traitement, il appartient aux autorités nationales de se montrer aussi rigoureuses que possible et de procéder à un examen attentif des griefs tirés de l'article 3 sans quoi les recours perdent de leur effectivité » (EHRM, Singh et autres c. Belgique, n°33210/11 van 2 oktober 2012 §103. ook MSS v Belgique et Grèce, n°30696/09 van 21 januari 2011).

Zoals hierboven getoond, zijn er meerderen bronnen dat aantonen dat de noordelijke provincie Dohuk (KAR) niet veilig is."

- De aanvullende nota

Op 5 augustus 2020 legt de verzoekende partij een aanvullende nota neer. Aan deze nota voegt de verzoekende partij de volgende documenten toe:

- Officieel document dat bewijst dat haar kinderen in Samara wonen
- Een psychiatrisch verslag van 23 januari 2020.

2.2. De nota met opmerkingen van de verwerende partij

Vooreerst stelt de verwerende partij dat de bestreden beslissing wel degelijk omstandig motiveert waarom er maar weinig geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen dat hij al anderhalf jaar geen contact meer zou hebben met zijn vrouw, hij niet zou weten waar zij momenteel verblijft en zij zonder verzoekers medeweten eenzijdig van hem is gescheiden. Verzoeker geeft immers aan dat hij pas te weten kwam dat zijn vrouw van hem was gescheiden toen hij in juni 2018 naar Irak reisde, men het toen tegen hem zei en ze verzoeker de echtscheidingsakte toonden. Op de door verzoeker voorgelegde echtscheidingsakte wordt echter vermeld dat zijn vrouw reeds op 12 juli 2017 van hem gescheiden zou zijn. De bestreden beslissing merkt dan ook terecht op dat verzoeker pas bij zijn reis naar Irak in juni 2018, bijna een jaar na de echtscheiding, dit te weten zou gekomen zijn, hoogst onwaarschijnlijk is en ernstig doet twifelen aan de waarachtigheid van de door hem voorgehouden echtscheiding. Daarenboven geeft verzoeker aan dat hij vermoedt dat zijn vrouw van hem is gescheiden omwille van zijn problemen en de last/angst die zij daardoor gekend zou hebben, zo zou zij omwille van verzoekers problemen twee keer zijn gearresteerd na zijn vertrek uit Irak. Uit de bestreden beslissing blijkt echter dat er geen enkel geloof meer kan gehecht worden aan de door verzoeker voorgehouden problemen die hij in Irak gekend zou hebben met de Maghawir-eenheden en milities die aanleiding gegeven hebben tot zijn erkenning als vluchteling. Dat verzoeker desondanks toch aangeeft dat hij vermoedt dat zijn vrouw omwille van deze problemen van hem gescheiden is, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van zijn verklaringen omtrent zijn echtscheiding. Verweerder wijst erop dat er evenmin geloof kan gehecht worden aan verzoekers bewering dat zijn vrouw de kinderen zou hebben achtergelaten nu er geen geloof gehecht kan worden aan verzoekers echtscheiding. Verzoeker geeft bijgevolg geen duidelijk zicht op zijn huidige familiale situatie in Irak. Nochtans beweerde hij dat hij net omwille van zijn familiale situatie, met name zijn kinderen en vrouw, in juni 2018 naar Irak diende terug te keren. Omdat verzoeker geen zicht biedt op zijn huidige familiale situatie in Irak, geeft hij evenmin zicht op de redenen voor zijn terugkeer naar Irak. De verwerende partij meent dan ook dat er terecht ernstige vermoedens zijn dat verzoeker om andere redenen naar Irak, en meer precies Iraaks-Koerdistan, is teruggekeerd dan hetgeen hij thans voorhoudt. Gezien zijn ongeloofwaardige verklaringen over de reden van zijn terugkeer naar Irak biedt verzoeker geen zicht op de omstandigheden waarin hij in Iraaks-Koerdistan heeft verbleven of wat hij daar heeft gedaan bij zijn terugkeer.

Wat de neergelegde documenten betreft, betoogt de verwerende partij dat er overigens slechts sprake van een onderzoekspllicht in hoofde van de asielinstanties in zoverre de verzoeker verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Verweerder stelt vast dat verzoekende partij geen originele documenten voorlegt, maar slechts fotokopieën daarvan. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend. Wat de informatie over corruptie en valse documenten in Irak betreft, wijst verweerder erop dat uit voormelde informatie enkel wordt afgeleid dat de bewijswaarde van Iraakse documenten omwille van het veelvuldig voorkomen van corruptie en valse documenten, moet worden gerelativeerd. Hierdoor wordt het verzoekende partij geenszins onmogelijk gemaakt overtuigende Iraakse documenten voor te leggen. Tenslotte kan er nog op worden gewezen dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke

bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig relaas zoals *in casu* te herstellen.

De verwerende partij vervolgt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS nooit verklaard heeft dat zijn vrouw en zijn dochter zijn Facebookprofiel zouden gebruiken. Verzoeker beperkt zich echter tot het formuleren van louter blote en *post-factum* beweringen in zijn verzoekschrift zonder dat deze ondersteund worden door enig begin van bewijs. De verwerende partij wijst erop dat aan verzoeker gevraagd werd of hij zelf Facebook had en om de naam van zijn Facebookpagina op te schrijven. Vervolgens werd door verzoeker en de *protection officer* samen vastgesteld over welke internetpagina het gaat. De verwerende partij benadrukt dat verzoeker nergens vermeldde dat zijn vrouw en dochter zijn Facebookprofiel zouden gebruiken. Verweerder stelt in de nota met opmerkingen dat bij het opstellen van de verweernota bleek dat de link buiten werking is of de pagina mogelijk is verwijderd. Verweerder beklemtoont dat de informatie waarop de bestreden beslissing steunt aan het administratief dossier toegevoegd werd. Volgens verweerder blijkt uit de tekening die zijn dochter op één van zijn Facebookprofielen zou gepost hebben, niet dat dit om verzoekers Facebookprofiel(en) zou gaan, noch dat deze tekening door zijn dochter zou geplaatst zijn of dat de andere posts van verzoeker niet door hem zouden geplaatst zijn.

Verweerder vervolgt dat verzoeker in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming nog verklaard heeft dat zijn Facebookpagina O.A.B. in het Arabisch was, maar in het kader van het onderzoek naar de heroverweging van zijn status verklaarde dat hij een Facebookpagina heeft op naam van O.A.Z., geschreven volgens het Latijns alfabet. Verweerder geeft ook aan dat er nog een bijkomende Facebookpagina van verzoeker werd teruggevonden op naam van O.A.Z.A., geschreven in het Arabisch. Aan de hand van deze Facebookpagina's, waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, kon er informatie teruggevonden worden die het vermoeden dat verzoeker reeds voor zijn vertrek uit Irak in Iraaks-Koerdistan verbleef verder versterkt. Zo valt immers meteen op dat verzoeker tussen 2013 en 2015 een groot aantal foto's op Facebook publiceerde waarop hij te zien is in een groen en heuvelachtig landschap, op één foto valt er zelfs sneeuw waar te nemen, dat geenszins lijkt op het semi-woestijnachtige en eerder vlakke landschap van Samarra. De verwerende partij argumenteert dat het groene en heuvelachtige landschap van op deze foto's daarentegen veeleer lijkt op het landschap van Iraaks-Koerdistan, hetgeen bevestigd lijkt te worden door het gegeven dat er ook enkele foto's aan de Pira Delal brug van Zakho, een stad in Iraaks-Koerdistan, tussen zitten (zie kopieën van deze foto's toegevoegd aan het administratief dossier). Dat het merendeel van de foto's die verzoeker tussen 2013 en 2015 op zijn Facebookpagina's publiceerde zich situeert in Iraaks-Koerdistan, doet ernstig vermoeden dat verzoeker gedurende deze periode niet in Samarra maar daarentegen wel degelijk in Iraaks-Koerdistan verbleef. Samen met de objectieve informatie waarvan het CGVS in kennis werd gesteld en waaruit blijkt dat verzoeker een Iraaks paspoort werd afgeleverd en hij in 2018 voor een periode van meer dan drie maanden naar Iraaks-Koerdistan was teruggekeerd, kon de commissaris-generaal dan ook terecht besluiten dat er ernstige twijfels zijn omtrent verzoekers werkelijke verblijfplaats(en) vóór zijn vertrek uit zijn land. Volgens de verwerende partij kan verzoeker niet nuttig aanvoeren dat de foto's die hij op zijn Facebookpagina publiceerde genomen werden tijdens familietijd in Koerdistan vóór 2013 nu hij dit ook nooit eerder vermeldde op het CGVSI én dit evenmin kan worden afgeleid uit de Facebookpagina's zelf. Verweerder ziet verder niet in waarom verzoeker oude foto's van zichzelf zou posten in de periode tussen 2013 en 2015. Ook de foto's die verzoeker in 2016 publiceerde en die hemzelf afbeelden in een knutselatelier en een rotsachtig landschap kunnen de vaststellingen van de commissaris-generaal niet zomaar weerleggen. Eén onderdeel op zich kan misschien de bestreden beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn.

Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten het vluchtelingenstatuut van verzoeker in te trekken.

Daarenboven postte verzoeker in de periode tussen 2013 en 2015 ook verschillende berichten op zijn Facebookpagina met een duidelijke Koerdische inslag en die erop wijzen dat verzoeker een grote affiniteit heeft met Iraaks-Koerdistan. Zo publiceerde hij o.a. een foto van een brug met een verwijzing naar Erbil, de hoofdstad van Koerdistan; een foto met een verwijzing naar de PDK (Koerdische Democratische Partij), een politieke partij uit Iraaks-Koerdistan; een foto over een auto-ongeval in Zakho en een foto waar de rivier de kleuren van de Koerdische vlag heeft (zie kopie in het administratief dossier). Dat verzoeker dergelijke berichten, met een Koerdisch-nationalistische inslag, op zijn Facebook zou posten indien hij niet daadwerkelijk (en langdurig) in Iraaks-Koerdistan zou wonen is

hoogst onwaarschijnlijk. Dat verzoeker deze berichten op zijn Facebookpagina plaatst lijkt er wederom op te wijzen dat hij reeds langere tijd in Iraaks-Koerdistan verbleef. Verweerder herhaalt dat verzoeker zich beperkt tot een *post-factum* uitleg dat zijn ex-vrouw artikelen over de actualiteit zou geplaatst hebben op zijn Facebookpagina en dat dit een loutere bewering betreft. Dat verzoeker een duidelijke band heeft met Koerdistan wordt bovendien verder geïllustreerd door het gegeven dat zijn huwelijksakte opgesteld werd in Zakho en zijn kinderen alle vier in Zakho geboren zijn.

De verwerende partij benadrukt dat de bestreden beslissing ook aandacht vestigt op verzoekers vriendennetwerk op Facebook. Als er gekeken wordt naar zijn vriendennetwerk op Facebook en naar de personen die zijn foto's leuk vinden, valt immers onmiddellijk op dat een groot deel van zijn vrienden op Facebook bij hun publieke plaatsbepaling, in hun gebruikersnaam of in hun profielfoto aangeven afkomstig te zijn uit Iraaks-Koerdistan, en dan voornamelijk uit Zakho (zie kopie toegevoegd aan het administratief dossier). Dat verzoekers vriendennetwerk op Facebook voornamelijk bestaat uit personen die afkomstig zijn uit Iraaks-Koerdistan is bijzonder opvallend en versterkt andermaal het vermoeden dat verzoeker Samarra reeds eerder verlaten had en hij reeds langere tijd in Iraaks-Koerdistan verbleven heeft. Hoewel hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS beweerde dat hij minstens elke maand met zijn vrouw en kinderen gedurende een week naar Koerdistan reisde, doet deze bewering geen afbreuk aan bovenstaande vaststelling (CGVS III, p. 15). In de periode na de komst van IS, in 2014 en 2015, was de situatie op de weg tussen Samarra en Koerdistan en in de provincie Salah Ad-Din immers zeer onveilig geworden, zo geeft verzoeker zelf ook aan dat de weg tussen Samarra en Zakho zeer gevaarlijk was (zie CGVS II, p. 11 en 13, CGVS III, p. 9 en 15 en landeninformatie toegevoegd aan het administratief dossier). In dat opzicht is het dan ook bijzonder onwaarschijnlijk dat verzoeker in die periode nog regelmatig naar Koerdistan zou reizen en zijn eigen veiligheid van en deze van zijn familie zou riskeren tijdens deze urenlange tocht. Dat verzoeker desalniettemin in de periode na de opkomst van IS, *in casu* na juni 2014, nog verschillende foto's van zichzelf in Koerdistan, waaronder in Zakho, op zijn Facebookpagina publiceerde, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn recente herkomst uit Samarra en doet andermaal vermoeden dat verzoeker gedurende deze periode gewoon in Iraaks-Koerdistan verbleef.

Verzoeker meent dat gelet op het geheel van de pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en die in voorliggend verzoekschrift op generlei wijze worden ontkracht de commissaris-generaal terecht kon vaststellen dat verzoeker duidelijke banden had met Iraaks-Koerdistan en er langdurig is verbleven in tegenstelling tot wat hij trachtte voor te houden.

Verweerder merkt verder op dat verzoeker niet dienstig kan aanvoeren dat hij zijn paspoort niet kon afgeven in het kader van zijn asielprocedure nu hij zijn paspoort nog niet had terug gekregen toen hij zijn verzoek om internationale bescherming indiende. Verweerder wijst erop dat op het ogenblik dat een verzoeker als vluchteling wordt erkend hij wordt uitgenodigd op het CGVS om zijn vluchtelingenattest te ontvangen. Hij wordt hiertoe schriftelijk uitgenodigd en hem wordt minstens schriftelijk gevraagd om een paspoort dat zich nog in zijn bezit bevindt, zo snel mogelijk in te leveren bij het CGVS (zie dossier erkenning vluchtelingenstatus, stuk 19 administratief dossier). Verweerder wijst er ook op dat verzoeker bij zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij zijn paspoort achtergelaten had in Turkije bij de smokkelaar vooraleer hij er vertrok (vraag 24, verklaring DVZ). Verzoeker had zijn paspoort onverwijld moeten overmaken op het CGVS van zodra hij ervan in het bezit was.

Een schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet kan niet worden afgeleid nu verzoekende partij de asielinstanties heeft misleid wat leidde tot een initieel verkeerde beoordeling van het door haar aangehaalde risico op vervolging gelet op haar langdurig verblijf en terugkeer naar haar regio van herkomst. Zij kende gedurende de periode van terugkeer geen vervolging (RvV, nr. 202 264 van 12 april 2018).

Verzoekers uitleg dat hij zich naar Dohuk moest begeven om zijn paspoort af te halen in 2015 omdat de meeste gemeenten in de buurt gesloten waren omwille van Daesh, wijst verweerder erop dat verzoeker de bewering dat hij gezocht werd door de milities en hij het hierdoor niet bij departementen in andere regio's van Irak kon aanvragen niet hard kan maken. Verzoeker maakt immers zijn problemen met de milities niet aannemelijk omdat er geen geloof meer kan gehecht worden aan zijn verblijf in Samarra na mei 2014 en dus ook niet aan de aangehaalde problemen die in Samarra plaatsgevonden zouden hebben.

Verweerder betwist verder niet dat de “*date of issue*” op zijn paspoort niet betekent dat verzoeker op 23 juni 2015 zijn paspoort zou gaan afhalen zijn in Dohuk. De verwerende partij stelt evenwel vast in de bestreden beslissing dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt nu hij in zijn opmerkingen betreffende zijn notities persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij zijn paspoort eerder, en voor zijn specifieke problemen met de milities, aangevraagd had toen hij op bezoek was bij zijn schoonfamilie in Zakho en hij vervolgens teruggekeerd zou zijn naar Samarra, waar hij van 25 tot 28 juli 2015 problemen kende. Nadien zou verzoeker naar Zakho gevlucht zijn, waarna hij begin augustus 2015 zijn paspoort in Dohuk ging ophalen (zie opmerkingen notities persoonlijk onderhoud in het administratief dossier). Deze uitleg kan geenszins overtuigen. Vooreerst spreken deze opmerkingen verzoekers eerdere verklaringen volledig tegen en daarnaast is het volstrekt onlogisch dat verzoeker in Koerdistan, en niet in Samarra, een paspoort zou aanvragen indien hij op dat moment geen problemen kende in Samarra. Voorts is het hoogst onwaarschijnlijk dat verzoeker in 2015 op bezoek zou gaan bij zijn schoonfamilie in Zakho, zo geeft hij zelf ook aan dat de weg tussen Samarra en Zakho zeer gevaarlijk was (zie CGVS II, p. 11 en 13, CGVS III, p. 9 en 15). De verwerende partij beklemtoont dat in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld dat het feit dat verzoeker dergelijke tegenstrijdige verklaringen aflegt en hij zijn verklaringen meermaals dient aan te passen om *a posteriori* tot een coherent verhaal te komen op ernstige wijze afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over hoe hij zijn paspoort heeft bekomen. Dat verzoeker dit paspoort reeds voor 23 juni 2015 in Dohuk aangevraagd had, terwijl hij beweerde dat hij tot 29 juli 2015 in Samarra verbleef, en hij er niet in slaagt om geloofwaardige verklaringen af te leggen over hoe hij dit paspoort heeft bekomen, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden verblijf in Samarra tot 29 juli 2015 en versterkt andermaal het al ernstige vermoeden dat hij reeds voordien in Iraaks-Koerdistan verbleef. Verzoekende partij slaagt er niet in haar relaas aannemelijk te maken. Verweerder stelt vast dat verzoekende partij zich in wezen beperkt tot het herhalen van haar verklaringen en het formuleren van louter blote en *post-factum* beweringen. De argumentatie van verzoekende partij is niet van die aard om de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen.

Verzoeker werpt op dat hij aan zeven verschillende ziekten lijdt, waaronder ernstige hartproblemen (hij had een hartaanval in oktober 2019), ernstige neurologische problemen, maar ook chronische lichaamstrilling in verband met stress en een angst-depressief syndroom. Verzoeker legt hiertoe medische verslagen neer. Behoudens de vaststelling dat het attest van stuk 15 en het attest van 30/10/2019 (tweede attest stuk 16) een andere datum vermeldt waarop hij zijn hartaanval zou gehad hebben (oktober 2019 of september 2019), kan erop gewezen worden dat niets erop wijst dat verzoeker omwille van zijn medische/psychische toestand niet naar Irak zou kunnen terugkeren. Bovendien werd ook reeds in de bestreden beslissing vastgesteld dat verzoeker ondanks zijn medische/psychische toestand naar Irak kon terugkeren en hij daar gedurende een periode van meer dan drie maanden zonder noemenswaardige problemen kon verblijven.

De bestreden beslissing motiveert eveneens over de medische attesten die verzoeker reeds neerlegde, dat deze attesten geenszins de door verzoeker aangehaalde problemen in Irak, met name zijn problemen met de Maghawir-eenheden en milities, kunnen staven. Dergelijke attesten vormen immers geenszins sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de vastgestelde letsels werden opgelopen. Een arts doet immers vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de opgelopen letsels. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de letsels waren opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de gezegden van de patiënt. Gelet op de bevindingen van de bestreden beslissing kan er echter geen enkel geloof gehecht worden aan de door verzoeker aangehaalde problemen in Irak, en het bijgevolg evenmin gevolgd kan worden dat verzoekers medische problemen hier een gevolg van zouden zijn. Nog daargelaten dat een medisch rapport geen sluitend bewijs is voor de oorzaak van de vastgestelde letsels of psychische aandoeningen, blijkt uit de neergelegde medische rapporten hoe dan ook niet dat verzoeker bij de asielinstanties niet in staat geweest zou zijn om een persoonlijk onderhoud af te leggen en in dit kader volwaardige verklaringen af te leggen.

Daarenboven maakten noch verzoeker noch zijn advocaat enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud op het CGVS. Uit het persoonlijk onderhoud op het CGVS bleek dat verzoeker over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikte om zijn verklaringen op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Hij bleek in staat het gesprek te volgen, hij begreep de inhoud van de vragen en de vragen werden herhaald en/of anders omschreven wanneer dit nodig was. Niets wijst er aldus op dat verzoekers toestand tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS dermate verstoord was dat het een serene en objectieve behandeling van zijn dossier onmogelijk heeft gemaakt.

Verweerder wijst erop dat dezelfde redenering kan worden gemaakt met betrekking tot de nieuwe medische attesten die verzoeker nu bij zijn verzoekschrift voegt nu erin geen andere vaststellingen worden gemaakt over verzoekers medische/psychische toestand.

Verweerder merkt nog op dat het attest waaruit blijkt dat verzoeker niet in staat is om gevaarlijke situaties te voorzien en te vermijden, grote problemen heeft met het waarborgen van zijn hygiëne en het aankleden alleen, alsook een matige moeilijkheid heeft bij het bereiden van zijn voedsel en bij het communiceren en hebben van sociale contacten (stuk 18 bij het verzoekschrift) ertoe dient om een handicap te laten erkennen of een integratietegemoetkoming te bekomen via de Directie-generaal voor personen met een handicap. Daarbij wordt de impact van de handicap nagegaan op de mogelijkheden voor verzoeker om dagelijkse activiteiten uit te voeren (zelfredzaamheid). Hieruit blijkt echter niet dat de bestreden beslissing onterecht genomen zou zijn of verzoeker over specifieke elementen beschikt die hem beletten om terug te keren naar Dohuk. Verzoeker toont op basis van deze aanvraag om een handicap te laten erkennen of een integratietegemoetkoming te bekomen niet aan dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De verwerende partij wijst er vervolgens op dat in tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift voorhoudt, de commissaris-generaal in het kader van de subsidiaire bescherming geenszins is overgegaan tot de beoordeling van een intern vestigingsalternatief voor verzoeker.

Verweerder herhaalt dat de commissaris-generaal heeft vastgesteld dat verzoeker vóór zijn vertrek uit Irak in 2015 reeds gedurende een langere periode in de Koerdisch Autonome Regio (KAR) heeft verbleven. Daarenboven is hij in 2018 gedurende een periode van meer dan drie maanden naar Zakho, KAR, teruggekeerd. Omwille van deze redenen heeft de commissaris-generaal dan ook onderzocht of verzoeker in de KAR een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Er zijn echter geen indicaties dat verzoeker in de KAR een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) Vreemdelingenwet loopt. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in het land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar verzoeker afkomstig is. Gezien zijn verklaringen met betrekking tot zijn herkomst uit Irak, dient *in casu* de veiligheidssituatie in de provincie Dohuk te worden beoordeeld.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Sulejmaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit en efficiënt optredende veiligheidsdiensten. Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum dat op 25 september 2017 plaatsvond, brak de KRG en de Koerdische bevolking zuur op. Het Iraakse leger en PMU verdreven als reactie hierop de Koerdische troepen uit Kirkuk en grote delen van de betwiste gebieden onder Koerdische controle, waardoor de KRG een groot deel van zijn olie-inkomsten verloor. Na het Koerdische onafhankelijkheidsreferendum kampt de regio met een zware politieke crisis en machtsstrijd tussen de Koerdische partijen, alsook een diepe economische crisis. De aanhoudende spanningen met de centraal-Iraakse regering omtrent de verdeling van de olie-export en de inkomstenverdeling hiervan, alsook de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden zet de relaties tussen de KRG en de Centraal-Iraakse regering op scherp, maar heeft tot op heden weinig impact op de veiligheidssituatie in de KAR.

Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIL af. Het door ISIL uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIL verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied. ISIL maakt hierbij gebruik van guerrillatactieken en voert vanuit afgelegen rurale gebieden kleinschalige, doelgerichte aanvallen uit, waarbij zowel leden van het ISF, pro-regeringsgezinde gewapende groeperingen en burgers gevisieerd worden. Het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak. In de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vonden de voorbije vijf jaar drie grootschalige aanslagen plaats in de KAR, met name in september 2013, in november 2014 en in april 2015. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen viel een beperkt aantal burgerdoden. Sinds 2016 vonden er geen terroristische aanslagen plaats waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen.

Daarnaast vonden in de KAR een aantal geïsoleerde en kleinschalige aanvallen van IS plaats. Hierbij vallen weinig tot geen burgerslachtoffers. Niettegenstaande de KAR relatief gespaard blijft van ISIL-activiteiten, geniet ISIL steun in het gebied rond het Halabja-gebergte, en is het erin geslaagd zijn draagvlak en invloed uit te breiden tot voorbij het Halabja-gebergte, mede door lokale Koerdische strijders te rekruteren. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Koerdische autoriteiten sinds januari 2018 meerdere vermeende ISIL-cellen hebben opgerold, voornamelijk in de provincie Suleymaniah. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Koerdische veiligheidsdiensten om dergelijk geweld te voorkomen. Het gros van het aantal slachtoffers dat de afgelopen jaren geregistreerd werd in de KAR is geconcentreerd in het gebied aan de grens met Iran en Turkije, dit ingevolge het conflict tussen de PKK en het Turkse leger. Sinds er op 25 juli 2015 een einde kwam aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK, voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter ook naburige Koerdische dorpen getroffen. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt. In december 2017 begon het Turkse leger ook grondoffensieven uit te voeren op Iraaks grondgebied, waardoor de aanwezigheid van Turkse militairen in de rurale gebieden in Dohuk en Erbil toenam. Aan deze grondoffensieven kwam een einde nadat de Iraakse premier in september 2018 aan de federale grensautoriteiten de opdracht gaf de bewaking van de grens met Turkije te versterken.

Sinds een viertal jaar voert Iran, in de strijd tegen Koerdische rebellen, opnieuw sporadisch aanvallen uit op de Noord-Iraakse, meer bepaald op KDPI-doelwitten. De aanval in september 2018, waarbij Iran het hoofdkwartier van de KDPI viseerde, was de eerste Iraanse aanval waarbij er burgerslachtoffers te betreuren vielen. Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat de Koerdische Autonome Regio niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat Irak, naast Baghdad International Airport immers over luchthavens beschikt in Basra, Najaf, Erbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Sinds eind maart 2018 zijn terug rechtsreeks vluchten uit het buitenland, inclusief Europese steden, naar de KAR operationeel. Verschillende internationale luchtvaartmaatschappijen lasten de Koerdische luchthavens opnieuw in hun vluchtschema's in. De Turkse nationale vliegmaatschappij Turkish Airlines besliste omwille van politieke redenen alleen nog op Erbil en niet meer op Suleimaniya te vliegen.

De commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Het CGVS beschikt evenmin over elementen die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Dat verzoeker in Zakho, provincie Dohuk, geen verhoogd risico loopt blijkt bovendien ook uit het gegeven dat hij in 2018 vrijwillig naar Zakho besloot te reizen en hij daar gedurende een periode van drie maanden zonder problemen kon verblijven.

Verweerder meent dat verzoeker er niet in slaagt om een ander licht te werpen op deze vaststellingen. Waar hij verwijst naar algemene rapporten waaruit zou moeten blijken dat hij op lange termijn niet in de KAR zou kunnen blijven en dat hij niet goed behandeld zal worden vanwege zijn afkomst als soennitisch Arabier, toont verzoeker geenszins met concrete elementen aan dat in zijn persoonlijke situatie het risico op ernstige schade verhoogd zal worden. Verweerder merkt ook op dat verzoeker op 16 juni 2018 Koerdistan met zijn Iraaks paspoort kon binnen reizen en hij daar klaarblijkelijk zonder problemen tot 25 september 2018, gedurende een periode van drie maanden, kon verblijven.

Verweerder verwijst bovendien naar de motieven van de bestreden beslissing waaruit blijkt dat de commissaris-generaal een ernstig vermoeden heeft dat de band die verzoeker met Koerdistan heeft groter is dan wat hij zelf tracht voor te houden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten bijgestaan door een tolk die de Arabische taal machtig is alsook aanvullende bewijsstukken neer te

leggen. De commissaris-generaal heeft het dossier en de overweging tot intrekking van de internationale beschermingsstatus van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

Waar verzoekende partij verwijst naar het proportionaliteitsbeginsel wijst verwerende partij erop dat het proportionaliteitsbeginsel, dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel, in onderhavige procedure evenmin aan de orde is. Het komt de Commissaris-generaal in zijn declaratieve opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen dan wel overeenkomstig artikelen 55/2 of 55/4 van de Vreemdelingenwet hiervan uit te sluiten dan wel overeenkomstig artikelen 55/3/1 en 55/5/1 van de Vreemdelingenwet in te trekken.

De bestreden beslissing is op een correcte wijze genomen en gemotiveerd. Naast een uiteenzetting van het vluchtrelaas door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

De verwerende partij concludeert dat de bestreden beslissing genomen werd met inachtnaam van de beginselen van behoorlijk bestuur.

- De aanvullende nota

Op 5 augustus 2020 ontvangt de Raad een aanvullende nota van de verwerende partij. Deze aanvullende nota heeft betrekking op de veiligheidssituatie in Irak. Aan deze aanvullende nota voegt de verwerende partij de volgende rapporten toe:

- UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019
- EASO Country Guidance note: Iraq van juni 2019
- EASO COI Report Iraq - Security situation van maart 2019
- EASO COI Report Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019 (
- COI Focus Irak – De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio van 20 november 2019
- COI Focus Irak – De bereikbaarheid van de Koerdische Autonome Regio met het vliegtuig van 19 september 2019.

2.3. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Onderzoek naar de intrekking van de vluchtelingenstatus

2.4.1. Overeenkomstig artikel 57/6, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet is de commissaris-generaal bevoegd om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de artikelen 55/3/1 en 55/5/1 in te trekken.

Artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“(…)

§ 2. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen trekt de vluchtelingenstatus in :

“(…)

2° ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd erkend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de erkenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest.”

Gelet op de ernst van de gevolgen verbonden aan de intrekking en om te voorkomen dat de modaliteiten van de intrekking van de vluchtelingenstatus een bron van rechtsonzekerheid worden, moeten dergelijke bepalingen strikt worden geïnterpreteerd. Hieruit volgt dat de vluchtelingenstatus enkel kan worden ingetrokken wanneer de verkeerd weergegeven of achtergehouden feiten en/of de valse verklaringen betrekking hebben op constitutieve elementen van de vrees voor vervolging. Met andere woorden, de commissaris-generaal had de verzoeker niet erkend als vluchteling indien de misleiding niet had plaatsgevonden. Het voorgaande houdt dan ook in dat de verkeerd weergegeven of achtergehouden feiten niet reeds gekend waren toen de vluchtelingenstatus werd toegekend. Een intrekkingbeslissing mag aldus niet ingegeven zijn door een andere beoordeling van de elementen die al bekend waren - en dus reeds, minstens impliciet, in aanmerking zijn genomen bij de eerdere beslissing om de vluchtelingenstatus te erkennen, tenzij de nieuwe elementen tot een geheel andere beoordeling van de reeds gekende elementen nopen.

2.4.2. Op 22 september 2015 heeft de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming ingediend. De verzoekende partij werd in het kader van dit verzoek op het CGVS op 11 augustus 2016 en 21 november 2016 gehoord. Tijdens deze gehoren werden er vragen gesteld omtrent de herkomst van de verzoekende partij, de herkomst van haar echtgenote, de reden waarom haar echtgenote in Zakho bevallen is, over haar vluchtrelaas, haar recente herkomst en haar Facebookaccount op naam van O.A.B in het Arabisch geschreven. Na onderzoek door de verwerende partij heeft de commissaris-generaal op 28 november 2016 de vluchtelingenstatus van de verzoekende partij erkend.

Uit het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal in kennis werd gesteld van het feit dat de verzoekende partij van 18 juni 2018 tot 25 september 2018 naar haar land van herkomst is teruggekeerd, niettegenstaande de door haar geuite vrees daar te worden vervolgd. De verzoekende partij werd op 20 mei 2019 opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud op het CGVS op 12 juni 2019 omwille van dit nieuwe element in haar dossier, zodat zij de gelegenheid had om argumenten aan te reiken voor het eventuele behoud van haar vluchtelingenstatus.

Vooreerst wijst de Raad erop dat de verzoekende partij verschillende medische attesten bijgebracht heeft. Uit deze medische attesten blijkt niet dat de verzoekende partij niet in staat geweest zou zijn om op 12 juni 2019 een persoonlijk onderhoud te voeren op het CGVS. Daarenboven maakten noch de verzoekende partij noch haar advocaat enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud op het CGVS. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud op het CGVS bleek dat de verzoekende partij over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikte om haar verklaringen op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Zij bleek in staat het gesprek te volgen, zij begreep de inhoud van de vragen en de vragen werden herhaald en/of anders omschreven wanneer dit nodig was. Niets wijst er aldus op dat verzoekers toestand tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS verstoord was dat het een serene en objectieve behandeling van haar dossier onmogelijk heeft gemaakt. De nieuwe medische attesten die aan het verzoekschrift gevoegd worden en op 5 augustus 2020 neergelegd worden laten niet toe om anders te oordelen.

Tijdens haar oorspronkelijke gehoren had de verzoekende partij verklaard dat zij op 26 mei 2014 op weg naar haar zaak door de Maghawir-brigade opgepakt en opgesloten werd in een militaire gevangenis. Op 12 januari 2015 verscheen de verzoekende partij voor een rechter die haar vrijspak waardoor zij vrijgelaten werd. Hierna hervatte de verzoekende partij haar werk in de houthandel waar ze samen met één broer werkte. Deze vasthouding vormde weliswaar destijds niet de directe vluchtaanleiding voor de

verzoekende partij, doch blijkt op basis van de gegevens van de verzoekende partij op Facebook dat zij gedurende de periode dat zij vastgehouden werd foto's en berichten op Facebook geplaatst heeft. Het is slechts met de gegevens dat zij gedurende het persoonlijk onderhoud van 12 juni 2019 aan de verwerende partij meegedeeld heeft dat deze Facebook gegevens werden achterhaald. Zo heeft zij op 2 juni 2014 een foto gepubliceerd waar ze samen met één van haar dochters op afgebeeld staat, op 6 juni 2014 publiceert ze een nieuw artikel, op 11 juli 2014 publiceert ze twee foto's van zichzelf, op 28 juli 2014 heeft ze nog een foto gepost, op 29 augustus 2014 publiceert ze opnieuw twee foto's van zichzelf, op 24 oktober 2014 plaats ze opnieuw twee berichten op Facebook en op 25 oktober 2014 plaats ze drie berichten op Facebook (administratief dossier, stuk 17). De verklaringen van de verzoekende partij dat zij gedurende deze periode vastgehouden werd door de Maghawir-brigade in een militaire gevangenis vallen niet te verzoenen met deze berichten en foto's op Facebook. In haar verzoekschrift betoogt de verzoekende partij dat de twee Facebookprofielen die de verwerende partij in haar beslissing vermeldt, niet door haarzelf worden gebruikt, maar door haar echtgenote en haar dochter. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat de verzoekende partij nooit verklaard heeft dat haar echtgenote en haar dochter haar Facebookprofiel zouden gebruiken. De verzoekende partij beperkt zich echter tot het formuleren van een louter blote en *post-factum* bewering in haar verzoekschrift zonder dat deze ondersteund wordt door enig begin van bewijs. Aan de verzoekende partij werd immers tijdens het persoonlijk onderhoud van 12 juni 2019 gevraagd of zij zelf Facebook had en om de naam van haar Facebookpagina op te schrijven. Vervolgens werd door de verzoekende partij en de *protection officer* samen vastgesteld over welke internetpagina het ging (notities persoonlijk onderhoud [NPO] 12 juni 2019, p. 4-5). De verzoekende partij vermeldde nergens dat haar echtgenote en dochter haar Facebookprofiel zouden gebruiken. Uit de tekening die haar dochter op één van haar Facebookprofielen zou gepost hebben, blijkt nergens uit dat dit om de Facebookprofiel(en) van de verzoekende partij zou gaan, noch dat deze tekening door haar dochter zou geplaatst zijn of dat de andere posts van de verzoekende partij niet door haar zouden geplaatst zijn. Met betrekking tot de achtergrond van de familiefoto's wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat de verzoekende partij er te zien is in een groen en heuvelachtig landschap dat geenszins lijkt op het semi-woestijnachtige en eerder vlakke landschap van Samarra. Het groene en heuvelachtige landschap van op deze foto's lijkt daarentegen veeleer op het landschap van Iraaks-Koerdistan, hetgeen bevestigd lijkt te worden door het gegeven dat er ook enkele foto's aan de Pira Delal brug van Zakho, een stad in Iraaks-Koerdistan, tussen zitten. De verzoekende partij kan ook niet nuttig aanvoeren dat de foto's en berichten die op haar Facebookpagina gepubliceerd werden, genomen werden tijdens familietijd in Koerdistan vóór 2013 omdat zij dit ook nooit eerder vermeldde op het CGVS én dit evenmin kan worden afgeleid uit de Facebookpagina's zelf. Daarenboven wordt—zoals hoger reeds aangegeven—geen geloof gehecht dat haar echtgenote en dochter ook haar Facebook account gebruikten en omdat de Raad niet inziet welk nut het uitbrengen van dergelijke berichten en foto's heeft wanneer de verzoekende partij door een brigade wordt vastgehouden. Voorts heeft de verzoekende partij oorspronkelijk in het kader van haar verzoek om internationale bescherming nog verklaart dat haar Facebookpagina O.A.B. in het Arabisch was (NPO 11 augustus 2016, p. 8). In het kader van het onderzoek naar de heroverweging van haar status gaf de verzoekende partij aan dat zij een Facebookpagina had op naam van 'O.A.Z.', geschreven volgens het Latijns alfabet (NPO 11 augustus 2016, p. 5), en werd er nog een bijkomende Facebookpagina van haar teruggevonden op naam van 'O.A.Z.A.', geschreven in het Arabisch. Hieruit blijkt dat de verzoekende partij haar Facebookgegevens niet wou meedelen, maar achter gehouden heeft. In dit verband wordt in de nota met opmerkingen ook aangegeven dat: *"Verweerder stelt thans bij het opstellen van deze verweernota vast dat de link buiten werking is of de pagina mogelijk is verwijderd."* Ter terechtzitting betwist of weerlegt de verzoekende partij deze bemerkingen uit de nota met opmerkingen niet. Gelet op het geheel van voormelde gegevens kan geen geloof meer gehecht worden aan het feit dat de verzoekende partij van 26 mei 2014 tot 12 januari 2015 door de Maghawir-brigade opgepakt en opgesloten werd in een militaire gevangenis te Samarra.

Tijdens haar verzoek om internationale bescherming heeft de verzoekende partij aangegeven dat haar directe vluchtmotieven verband hielden met de vraag van de milities op 25 juli 2015 om vijfendertig doodskisten te maken in Samarra. De Raad treedt de commissaris-generaal bij in het standpunt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van de verzoekende partij omtrent voormelde vluchtmotieven. Op basis van de nieuwe stukken, namelijk de Facebookgegevens en het paspoort van de verzoekende partij, die heden bijgebracht werden, kan geen geloof gehecht worden aan de verklaringen van de verzoekende partij dat zij zich op 25 juli 2015 in Samarra (centraal-Irak) bevond.

Ten eerste omdat uit het paspoort dat de verzoekende partij in het kader van de heroverweging van haar verzoek om internationale bescherming bijbrengt blijkt dat dit paspoort op 23 juni 2015 afgeleverd werd te Dohuk, gelegen in het Iraakse gedeelte van Koerdistan. Uit de notities van het persoonlijk

onderhoud blijkt dat de verzoekende partij toen ze hiermee geconfronteerd werd, verklaard heeft dat zij haar paspoort in Dohuk diende aan te vragen omdat ze door de milities gezocht werd, waardoor ze het niet bij andere departementen in Irak kon aanvragen. Hierop verklaarde de verzoekende partij dat ze gedurende ongeveer een maand à anderhalve maand bij haar schoonbroer in Zakho verbleven heeft, alvorens Irak te verlaten. De verzoekende partij verklaart uitdrukkelijk dat ze niet meer naar Samarra teruggekeerd is nadat zij haar paspoort aangevraagd heeft omdat ze door de milities gezocht werd (NPO 12 juni 2019, p.9). Indien de verzoekende partij zich reeds op 23 juni 2015 in Zakho bevond en vandaaruit Irak verlaten heeft, kan ze bijgevolg niet op 25 juli 2015 te Samarra door de milities gecontacteerd geweest zijn om vijftig doodskisten te maken. Voorts blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat wanneer de verzoekende partij hiermee geconfronteerd werd, eerst benadrukt dat ze niet meer teruggekeerd is naar Samarra en dat het misschien een fout in de datum betreft omdat ze hierin slecht is. Vervolgens stelt de verzoekende partij dat ze misschien zeven dagen in Erbil bleef vooraleer ze naar Zakho gegaan is (NPO 12 juni 2019, p. 9). Een aantal vragen verder stelt ze vervolgens dat ze misschien toch teruggekeerd is naar Samarra om dan op 28 juli 2015 definitief uit Samarra te vertrekken (NPO 12 juni 2019, p. 9 en 14). Na beëindiging van haar persoonlijk onderhoud van 12 juni 2019 stuurt de verzoekende partij nog een brief van een vzw van 15 juni 2019 op naar de verwerende partij. In deze brief van 15 juni 2019 wordt geargumenteed dat 23 juni 2015 de datum van afgifte van het paspoort is, en niet de datum waarop ze het paspoort aangevraagd heeft en dat ze begin augustus 2015 haar paspoort afgehaald heeft in Dohuk. In dit schrijven benadrukken ze dat de verzoekende partij niet op 23 juni 2015 haar paspoort afgehaald heeft, en dat zij nadat zij haar paspoort in Dohuk aangevraagd heeft teruggekeerd is naar Samarra. Deze vzw geeft ook aan dat de situatie in Irak in 2015 verslechterd is, en dat verschillende Irakezen een paspoort aangevraagd heeft. De verklaringen in de brief van 15 juni 2019 vinden geen grondslag in de verklaringen van de verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud van 12 juni 2019. Tijdens dit persoonlijk onderhoud had de verzoekende partij immers oorspronkelijk uitdrukkelijk verklaard dat nadat ze haar paspoort aangevraagd had in Dohuk ze er gebleven is en niet naar Samarra teruggekeerd is. Voorts kan ook geenszins aangenomen worden dat de verzoekende partij nadat ze haar paspoort in Dohuk aangevraagd had teruggekeerd is naar Samarra, in tegenstelling tot haar eerdere verklaringen, omdat in de periode na de komst van IS, in 2014 en 2015, de situatie op de weg tussen Samarra en Koerdistan en in de provincie Salah Ad-Din immers zeer onveilig geworden was. Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat: *“Daarnaast is volstrekt onlogisch dat u in Koerdistan, en niet in Samarra, een paspoort zou aanvragen indien u op dat moment geen problemen kende in Samarra. Voorts is het hoogst onwaarschijnlijk dat u in 2015 op bezoek zou gaan bij uw schoonfamilie in Zakho, zo geeft u zelf ook aan dat de weg tussen Samarra en Zakho zeer gevaarlijk was (zie CGVS II, p. 11 en 13, CGVS III, p. 9 en 15).”* In haar verzoekschrift weerlegt de verzoekende partij geenszins dat de weg tussen Samarra en Zakho zeer onveilig geworden was. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verzoekende partij meermaals haar verklaringen heeft aangepast om *a posteriori* tot een coherent verhaal te komen. Dit doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar verklaringen over hoe en wanneer zij haar paspoort heeft bekomen, maar ook waar ze zich gedurende die periode bevond.

Voorts blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij in de periode voorafgaand aan haar vertrek uit Irak verschillende berichten op haar Facebookpagina gepost heeft met een duidelijke Koerdische inslag. Dit toont aan dat de verzoekende partij, die met een Koerdische vrouw getrouwd was, een grote affiniteit met Iraaks-Koerdistan heeft. In de bestreden beslissing wordt terecht aangegeven dat *“een foto van een brug met een verwijzing naar Erbil, de hoofdstad van Koerdistan; een foto met een verwijzing naar de PDK (Koerdische Democratische Partij), een politieke partij uit Iraaks-Koerdistan; een foto over een auto-ongeval in Zakho en een foto waar de rivier de kleuren van de Koerdische vlag heeft (zie kopie in het administratief dossier).”* De verwerende partij kan gevolgd worden waar ze motiveert dat de verzoekende partij dergelijke berichten, met een Koerdisch-nationalistische inslag, niet op haar Facebook zou posten indien ze niet daadwerkelijk in Iraaks-Koerdistan zou hebben gewoond op dat moment. Het gegeven dat de echtgenoot van de verzoekende partij van Koerdische origine is, doet hieraan geen afbreuk.

In het attest van 15 februari 2016 wordt aangegeven dat de verzoekende partij last heeft van een tremor aan het hoofd en dat deze klacht zou ontstaan zijn na een fysiek trauma (foltering met elektrische stroom). In het medisch attest van 23 januari 2020 wordt aangegeven dat de verzoekende partij in Irak gefolterd werd. Uit de voorgelegde attesten blijkt geenszins waarop deze artsen zich steunen om te verklaren dat de medische problemen van de verzoekende partij, namelijk een tremor aan het hoofd en een posttraumatische stresssyndroom die gepaard gaat met een depressie, veroorzaakt werden door foltering. Medische attesten die geen mogelijk verband tussen de medische problematiek en de aangehaalde feiten weergeven, zijn niet van die orde dat ze aanleiding kunnen geven tot het toekennen

van het voordeel van de twijfel waarop de verzoekende partij aanstuurt of tot een omkering van de bewijslast (EHRM (GK) 9 maart 2010, nr. 41827/07, R.C./Zweden, EHRM 18 april 2013, nr. 18372/10, M.O.M./Frankrijk, EHRM 10 oktober 2013, nr. 18913/11, K.K./Frankrijk, EHRM I. t. Zweden 5 september 2013, nr. 61204/09). Daarenboven wijst de Raad erop dat medische attesten ook steeds in samenhang met de verklaringen van de verzoekende partij en de andere stukken die voorliggen beoordeeld dienen te worden. *In casu* volstaan deze medische attesten op zich dan ook niet om de aangehaalde vervolgingsfeiten en de daaruit volgende vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Het geheel van bovenstaande bevindingen in acht genomen concludeert de Raad, in navolging van de verwerende partij, dat er geen geloof meer kan gehecht worden aan haar voorgehouden verblijf in Samarra, provincie Salah ad-Din (Centraal-Irak), tot 29 juli 2015, en er daarentegen sterke vermoedens zijn dat de verzoekende partij reeds vóór mei 2014 in de KAR, en dan met name in de stad Zakho, verbleef.

In het kader van haar verzoek om internationale bescherming haalde de verzoekende partij aan dat ze op 26 mei 2014 in Samarra aangehouden werd door de Maghawir-eenheden en dat ze vervolgens tot aan haar vrijlating op 12 januari 2015 in de militaire gevangenis werd vastgehouden. Vanaf 26 juli 2015 zou ze daarenboven in Samarra ook problemen gekend hebben met milities ten gevolge een bestelling doodskisten. Daar er geen geloof meer gehecht kan worden aan haar verblijf in Samarra na mei 2014, kan er evenmin nog geloof gehecht worden aan de door haar aangehaalde problemen die zich in Samarra zouden voorgedaan hebben.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verzoekende partij doelbewust heeft getracht om relevante elementen van haar recent verblijf achter te houden om te verhinderen dat de bevoegde instanties zicht kregen op essentiële informatie met betrekking tot haar nood aan internationale bescherming. De beslissing van de commissaris-generaal wordt bevestigd. De vluchtelingenstatus van de verzoekende partij werd erkend op basis van verkeerd weergegeven, achtergehouden en valse verklaringen die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning ervan, wordt ingetrokken op grond van artikel 55/3/1 §2, 2° van de Vreemdelingenwet.

Om haar vluchtelingenstatus te behouden zet de verzoekende partij uiteen dat zij naar Irak teruggekeerd is omdat een dochter ziek was en dat zij aldaar vernomen heeft dat haar echtgenote van haar gescheiden is, zonder dat zij heden weet waar haar echtgenote verblijft. Gelet op hetgeen voorafgaat, namelijk dat erkenning van de vluchtelingenstatus van de verzoekende partij gebeurd is op grond van feiten die zij verkeerd heeft weergegeven en van valse verklaringen die doorslaggevend zijn geweest, zijn deze elementen *in casu* van geen belang meer.

In een aanvullende nota brengt de verzoekende partij ook een attest bij dat haar kinderen in Samarra verblijven. Het attest werd opgesteld op 21 december 2019. Ook dit attest doet geen afbreuk aan hetgeen voorafgaat, daar het geen betrekking heeft op de periode waarin de vervolgingsfeiten zich afgespeeld hebben.

2.5. Over de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Wat betreft de beoordeling van het beschermingsverzoek in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat *in casu* de veiligheidssituatie in de provincie Dohuk werd beoordeeld. Uit het geheel van de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal dit rechtvaardigt door aan te geven dat de verzoekende partij reeds voor mei 2014 in de KAR te Zakho verbleef, dat ze aangetrouwde familie heeft die er woont en werkt, een sterke affiniteit heeft met deze regio zoals blijkt uit haar contacten en berichten op Facebook, dat haar kinderen er thans verblijven, er geen geloof gehecht wordt aan het gegeven dat de verzoekende partij uit de echt gescheiden is en dat ze aldaar bij haar schoonfamilie verbleven heeft van 18 juni 2018 tot 25 september 2018. In de nota met opmerkingen benadrukt de verwerende partij dat de verzoekende partij voor haar vertrek uit Irak in 2015 reeds gedurende een langere periode in de KAR heeft verbleven. Daarenboven is zij in 2018 gedurende een periode van meer dan drie maanden naar Zakho, gelegen in de provincie Dohuk in de KAR, teruggekeerd. De verwerende partij benadrukt in de nota met opmerkingen dat omwille van deze redenen onderzocht werd of de verzoekende partij in de KAR een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De verwerende partij kan gevolgd worden waar ze stelt dat de verzoekende partij sterk vertrouwd is met de provincie Dohuk, gelet op het gegeven dat er aldaar schoonfamilie woont en werkt, dat ze er

kennissen heeft zoals blijkt uit haar Facebookcontacten, dat ze aldaar verbleven heeft vooraleer ze uit Irak weggevlucht is, zoals hoger reeds werd uiteengezet, dat ze ervoor ook regelmatig naar Zakho ging en dat ze aldaar bij haar schoonfamilie verbleven heeft van 18 juni 2018 tot 25 september 2018. Er kan echter geen abstractie gemaakt worden van het gegeven dat de verzoekende partij in 1969 in Samarra is geboren en aldaar als meubelmaker een zaak had. Deze gegevens worden niet betwist door de verwerende partij. Op basis van de informatie die heden voorligt kunnen deze elementen ook niet in vraag gesteld worden. Uit de nieuwe informatie die aan het administratief dossier toegevoegd wordt blijkt enkel dat de verzoekende partij reeds vóór mei 2014 in de KAR, en met name in de stad Zakho, verbleef. Voorts blijkt uit de bijgebrachte informatie dat de verzoekende partij vanaf november 2013 enkele berichten op haar Facebookpagina gepost heeft met een duidelijke Koerdische inslag, namelijk *“een foto van een brug met een verwijzing naar Erbil, de hoofdstad van Koerdistan; een foto met een verwijzing naar de PDK (Koerdische Democratische Partij), een politieke partij uit Iraaks-Koerdistan; een foto over een auto-ongeval in Zakho en een foto waar de rivier de kleuren van de Koerdische vlag heeft (zie kopie in het administratief dossier).”* Het betreffen slechts een beperkt aantal berichten, maar de verwerende partij kan gevolgd worden waar ze motiveert dat de verzoekende partij dergelijke berichten, met duidelijk een Koerdisch-nationalistische inslag, niet op haar Facebook zou posten indien ze niet daadwerkelijk in Iraaks-Koerdistan zou hebben gewoond op dat moment. Bijgevolg kan er aangenomen worden dat de verzoekende partij eind 2013 naar de provincie Dohuk verhuisd is. Dat de verzoekende partij in oktober 2005 een huwelijkscontract met haar echtgenote afgesloten heeft in Zakho en dat in 2007, 2010, 2011 en maart 2013 haar kinderen reeds in Zakho geboren zijn, toont niet aan dat de verzoekende partij eerder naar Zakho verhuisd is. Er kan aan de verzoekende partij in dit verband het voordeel van de twijfel gegund worden gelet op haar verklaringen tijdens de gehoren in 2016. Tijdens de gehoren van 11 augustus 2016 en 21 november 2016 heeft de verwerende partij de verzoekende partij uitgebreid gehoord over haar werkzaamheden in en haar herkomst uit Samarra. De verzoekende partij heeft hieromtrent verschillende vragen beantwoord. Vanaf haar eerste gehoor op het CGVS heeft de verzoekende partij aangegeven dat in Zakho het huwelijkscontract op vraag van haar echtgenote afgesloten werd, en dat de kinderen aldaar geboren zijn omdat haar schoonzus, de zus van haar echtgenote, en schoonbroer er dokters waren. De echtgenote van de verzoekende partij kon tijdens haar verschillende bevallingen bijgestaan worden door haar zus en schoonbroer. Voorts verklaart de verzoekende partij dat de gezondheidszorg in Zakho ook beter was dan in Samarra. De verzoekende partij gaf ook aan dat zij regelmatig naar Zakho gegaan is, daar haar echtgenote haar zus wou bezoeken.

Uit de landeninformatie die voorligt blijkt dat in de periode 2013-2014 het oorlogs- en terreurgeweld in Irak zich niet gelijkmatig over het hele grondgebied afspeelt, maar geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies. Het offensief dat IS in juni 2013 opzette, herleidde Salah al-Din destijds tot een oorlogsgebied waar militanten van IS, strijders van soennitische stammenmilities, soldaten van het Iraaks leger, peshmerga's en sjiiitische militieleden elkaar naar het leven grijpen. In 2015 hield het gewapend conflict in de provincie aan (administratief dossier, stukkenbundel 18). Hieruit blijkt dat de periode 2013-2014 de veiligheidssituatie in de provincie Salah ad-Din verslechterde. Voorts heeft de verzoekende partij ook verklaard dat de weg tussen Samarra en Zakho zeer gevaarlijk was geworden in die periode. De verwerende partij kan gevolgd worden, dat het daarom onaannemelijk is dat de verzoekende partij gedurende deze periode nog heen en weer gereisd zou zijn tussen Samarra en Zakho om aldaar haar schoonfamilie te bezoeken. Vanaf eind 2013 begint de verzoekende partij daarenboven enkele berichten met een Koerdische inslag te posten op Facebook, maar ook verschillende foto's die een aanwijzing vormen dat zij zich in de provincie Dohuk bevindt zoals hoger reeds uiteengezet. Er kan aangenomen worden dat de verzoekende partij oorspronkelijk haar schoonfamilie aldaar opgezocht heeft, doch dat zij gelet op de veiligheidssituatie in Samarra de veiligheid in de provincie Dohuk opgezocht heeft. Haar verblijf in Dohuk is dus niet het gevolg van een gewone verhuis zonder meer. Dat de verzoekende partij bijna twee jaar samen met haar gezin in de provincie Dohuk verbleef en aldaar schoonfamilie heeft, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij daar haar toevlucht zocht als een intern ontheemde.

De redenering van de commissaris-generaal miskent dat de verzoekende partij in de provincie Dohuk verbleef als een intern ontheemde. De provincie Dohuk kan *in casu* dan ook niet worden beschouwd als verzoekers regio van herkomst is, doch wel het dorp Samarra in de provincie Salah ad-Din.

Er ontbreekt in de bestreden beslissing een beoordeling van de veiligheidssituatie in de provincie Salah ad-Din. In zoverre de commissaris-generaal meent dat de verzoekende partij niet naar de provincie Salah ad-Din kan terugkeren, moet hij de mogelijkheid tot terugkeer en verblijf in de provincie Dohuk beoordelen in het licht van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Er moet dus worden nagegaan of

de provincie Dohuk voor de verzoekende partij kan gelden als een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief waarbij rekening wordt gehouden met de algemene situatie in het vluchtalternatief en met de persoonlijke omstandigheden eigen aan de verzoekende partij, onder meer met haar medische toestand en het gegeven dat ze een soennitische moslim is van Arabische origine. Ter terechtzitting bevestigt de verwerende partij dat niet betwist wordt dat de verzoekende partij een soennitische moslim is van Arabische origine.

In dit verband wijst de Raad erop dat een intern vluchtalternatief redelijk is wanneer wordt voldaan aan een aantal basisbehoeften zoals huisvesting, voedselzekerheid, drinkbaar water, sanitair en basisgezondheidszorg. Er moet dan ook gepaste aandacht worden gegeven aan de mogelijkheden voor een verzoeker om te voorzien in zijn levensonderhoud en basisbehoeften. Hierbij moet rekening worden gehouden met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker, zoals diens leeftijd, geslacht, religie, herkomst, sociale achtergrond, scholing, gezondheid, tewerkstelling, familiale en sociale banden, enz. Deze individuele omstandigheden zijn bepalend voor de mate waarin een verzoeker in staat is om te gaan met de algemene omstandigheden in het vluchtalternatief.

Aan haar verzoekschrift voegt de verzoekende partij de UNHCR, *"Iraq: Country of Origin Information on Access and Residency Requirements in Iraq (Update I) Ability of Persons Originating from Formerly ISIS-Held or Conflict-Affected Areas to Legally Access and Remain in Proposed Areas of Relocation."* van november 2019 (hierna UNHCR November 2019). Deze informatie actualiseert de informatie over toegangs- en verblijfsbeperkingen in Irak die is opgenomen in UNHCR, *"Iraq: Country of Origin information on Access and Residency Requirements in Iraq: Ability of Persons Originating from Formerly ISIS-Held or Conflict-Affected Areas to Legally Access and Remain in Proposed Areas of Relocation"* van 25 April 2019. De verwerende partij brengt ook de UNHCR, *"International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq"* van mei 2019 (hierna UNHCR mei 2019) bij.

Uit deze informatie blijkt dat personen uit voormalige ISIS-gebieden of door conflicten getroffen gebieden, met name soennitische Arabieren (met inbegrip van personen die vanuit een derde land naar Irak zijn teruggekeerd) een sponsor/garant nodig hebben om toegang te krijgen tot de provincie Dohuk, tenzij ze een tijdelijke reistoestemming krijgen van het controlepunt nabij het dorp Hatara. Deze vergunning wordt afgegeven voor kortetermijnbezoeken om medische of soortgelijke redenen. Daarenboven gelden er ook verblijfsvoorwaarden. Deze procedure heeft de verzoekende partij ook in haar verschillende gehoren beschreven en aangegeven dat haar schoonbroer garant voor haar stond toen ze naar de provincie Dohuk trok. Arabieren uit voormalige ISIS-gebieden of conflictgebieden moeten daarnaast ook nog hun verblijf regulariseren door het verkrijgen van de goedkeuring van de lokale Asayish, op basis waarvan zij een verblijfsvergunning krijgen. Bij het benaderen van de Asayish moet deze persoon worden begeleid door de sponsor/garant van Duhok die zijn/haar toegang tot de provincie Dohuk heeft gefaciliteerd. Bovendien is een veiligheidsmachtiging van de betrokken veiligheidsinstanties nodig. Voorts blijkt uit de landeninformatie dat de lokale Asayish over een zekere appreciatiemarge beschikt en dat bepaalde personen uit voormalige ISIS-gebieden of door conflicten getroffen gebieden steeds meer onder druk worden gezet of gedwongen om terug te keren naar hun woongebied, wat vaak leidt tot hun hernieuwde ontheemding (cfr. UNHCR november 2019).

Op basis van objectieve landeninformatie oordeelt UNHCR dat, gelet op de huidige humanitaire situatie in de KAR, een intern vestigingsalternatief in het algemeen niet redelijk is (UNHCR mei 2019, p.126). UNHCR verwijst in deze naar de beperkte absorptiecapaciteit in de KAR gelet op het hoge aantal intern ontheemden dat reeds aanwezig is in de regio, de verslechterde socio-economische omstandigheden, de toenemende armoede en de beperkte humanitaire bijstand. Intern ontheemden hebben het moeilijk om tewerkstelling te vinden. Velen vinden enkel tijdelijk werk en hebben daardoor geen regelmatig inkomen dat hen toelaat de kosten van hun basisnoden te dekken. Voor Arabische intern ontheemden is er de bijkomende moeilijkheid dat er een negatieve perceptie over hen heerst en dat er taalbelemmeringen zijn. De publieke sector die een centrale rol speelt in de economie van de KAR is in het algemeen niet open voor niet-Koerden afkomstig buiten de KAR. Sociale netwerken en nepotisme blijven belangrijke elementen om tewerkstelling in de KAR te bemachtigen. De onmogelijkheid om zelf in eigen levensonderhoud te kunnen voorzien, bijvoorbeeld door tewerkstelling, mondt vaak uit in moeilijkheden om toegang te krijgen tot voedsel, gezondheidszorg en huisvesting. Een uitzondering op het UNHCR-standpunt dat een intern vestigingsalternatief in het algemeen niet redelijk is in de KAR, vormen verzoekers voor wie het op basis van hun individuele omstandigheden kan worden vastgesteld dat zij toegang hebben tot passende huisvesting, drinkbaar water, sanitair en basisgezondheidszorg en mogelijkheden tot levensonderhouden om in elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien dan wel bewezen en duurzame steun inzake levensonderhoud (UNHCR mei 2019, p. 122-126).

Deze overweging bindt de Raad weliswaar niet maar geeft, in lijn met de beschikbare landeninformatie, aan dat de mogelijkheid voor Arabische soennieten om op een duurzame wijze in de provincie Dohuk te verblijven en zich daar te vestigen niet vanzelfsprekend is. Een uitzondering hierop vormen personen van wie kan worden vastgesteld, op basis van de individuele omstandigheden van hun zaak, dat zij toegang hebben tot het voorgestelde vluchtalternatief en dat zij daar wettig en duurzaam kunnen wonen en verblijven. Hierbij dient ook rekening te worden gehouden met de gezondheidstoestand van de verzoekende partij. Met betrekking tot haar gezondheidstoestand legt de verzoekende partij verschillende stukken neer. Uit deze medische attesten blijkt dat de verzoekende partij onder meer hartproblemen heeft, dat zij in oktober 2019 gehospitaliseerd werd, neurologische problemen heeft waaronder chronische lichaamstrilling en een post-traumatisch stresssyndroom dat met een depressie gepaard gaat. Voorts blijkt uit de verschillende attesten dat de verzoekende partij medisch opgevolgd wordt en verschillende geneesmiddelen dient te nemen. Gelet op het gegeven dat de verzoekende partij in oktober 2019 gehospitaliseerd werd, kan de verwerende partij in het kader van het onderzoek naar de redelijkheid van het intern vestigingsalternatief niet louter verwijzen naar de tijdelijke terugkeer van de verzoekende partij naar de provincie Dohuk in 2018. Daarenboven brengt de verzoekende partij ook een attest bij waaruit blijkt dat zij niet in staat is om gevaarlijke situaties te voorzien en te vermijden, grote problemen heeft met het waarborgen van haar hygiëne en het aankleden alleen, alsook met een matige moeilijkheid heeft bij het bereiden van haar voedsel en bij het communiceren en hebben van sociale contacten (stuk 18 bij het verzoekschrift). Dit attest werd weliswaar opgesteld om een handicap te laten erkennen of een integratietegemoetkoming te bekomen via de Directie-generaal voor personen met een handicap, doch moeten de hierin vermelde gegevens eveneens beoordeeld worden in het licht van de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief en de beschikbare landeninformatie.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat een dergelijk onderzoek naar de redelijkheid van het intern vestigingsalternatief niet heeft plaatsgevonden. De verzoekende partij betwist in haar verzoekschrift dat de provincie Dohuk voor haar een redelijk vestigingsalternatief is en stelt, met verwijzing naar landeninformatie, haar Arabische origine en haar gezondheidssituatie die aan de hand van verschillende medische verslagen gestaafd wordt, dat zij een kwetsbaar profiel heeft en dat zij niet in staat is zich permanent in de provincie Dohuk te vestigen.

Niettegenstaande de zwaarwichtige vaststelling dat de verzoekende partij naar Irak teruggekeerd is alsook over het gegeven dat zij misleidende verklaringen afgelegd heeft om haar vluchtelingenstatus te bekomen, kan in deze stand van zaken, gelet op de algemene omstandigheden in de KAR, in het bijzonder de huidige humanitaire situatie, in samenhang met het profiel van de verzoekende partij als Arabische soenniet en haar individuele omstandigheden, niet op afdoende wijze worden vastgesteld dat zij op wettige en duurzame wijze zou kunnen verblijven in provincie Dohuk, noch dat zij zich daar redelijkerwijze zou kunnen vestigen.

In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat een nader onderzoek naar de provincie Dohuk als een intern vestigingsalternatief voor de verzoekende partij aangewezen is. Gelet op de grenzen van de ondervraging ter terechtzitting en aangezien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet de nodige onderzoeksbevoegdheid heeft, ontbreekt het hem aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De intrekking van de vluchtelingenstatus wordt bevestigd.

Artikel 2

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 23 oktober 2019 wordt vernietigd in zoverre deze betrekking heeft op de subsidiaire beschermingsstatus.

Artikel 3

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in zoverre deze betrekking heeft op de subsidiaire beschermingsstatus.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend twintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS